KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİNİN ÇÖKÜŞ SÜRECİ

YURTSEVER
ilerici gençlik
Yıl:3
2.8.1978
61
500 kr
ANTİ_EMPERYALİST, ANTİ_FAŞİST MÜCADELEDE GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM.
onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi

sivil sıkıyönetim'e hayır!

HÜKÜMET TEKELLERLE İŞBİRLİĞİ POLİTİKASINA SONVERMELİDİR!

YÜKSEK ÖĞRENİMDE SIKIYÖNETİM

Ecevit Hükümeti Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı yüksek okullarda uygulanan Disiplin Yönetmeliğini geçtiğimiz ayın sonunda değiştirdi.

Öğrenci gençliğin zaten çok kısıtlı olan demokratik hak ve özgürlüklerine ağır bir darbe indirdi. CHP ağırlıklı hükümetin bu anti-demokratik girişimi demokratik kamuoyunda ve öğrenci gençlik çevrelerinde sert tepkiler yaratmıştır.

YENİ YÖNETMELİK NE GETİRDİ?

Yeni yönetmelikte yer alan hükümler çok ağır disiplin cezalarını içermektedir. Özellikle ağır cezaların hemen tümü öğrenci gençliğin politik uğraşlarını hedef alarak hazırlanmıştır. Yönetmelikte disiplin cezaları dört bölümden oluşmaktadır: **Uyarma - Kınama, Okuldan Kısa Süreli Uzaklaştırma, Uzun Süreli Uzaklaştırma, ve Okuldan Sürekli Uzaklaştırma olarak saptanmıştır.**

Uyarma - Kınama gibi cezalar daha çok öğrencilerin politik olmayan çalışmalarını kapsamaktadır. Bu cezalar bile yüksek okul öğrencilerinin istek ve çıkarlarına ters düşmektedir. Tamamen öğrenci üzerinde baskı kurma, onu kontrol altında tutma, uysal (!) yapma zihniyetiyle hazırlanmıştır.

Öğrenci gençlerin okul içinde ve dışında politik faaliyetleri, yukarda sözünü ettiğimiz üç tip disiplin suçuna girmektedir. Fakat politik uğraşlara katılan öğrencileri, daha çok en ağır ceza olan okuldan sürekli uzaklaştırmayla, yani okuma haklarının tamamen ellerinden alınmasıyla cezalandırılması öngörülmektedir.

YÖNETMELİK KİME KARŞI HAZIRLANDI?

İlk etapta yönetmeliğin öğrenci kılığındaki faşist komandolara karşı hazırlandığı düşünülebilir. Ancak yaşadığımız olaylar ve ülkemizdeki politik durum, yönetmeliğin faşistlere karşı işletilmeyeceği yönündeki kanımızı oldukça kuvvetlendirmektedir.

Öte yandan hazırlanan yönetmeliğin; okulların **"anarşi yuvası"** olduğu biçimindeki yanlış saptamaya dayandırıldığını görmekteyiz. Oysa okullarda can güvenliğini ortadan kaldıranların, öğrenim özgürlüğünü ayaklar altına alanların, **"anarşi"** yaratanların MHP'li faşist çeteler olduğu yüzlerce kez delillerle kanıtlanmıştır.

YÖNETMELİK GENÇLİĞİN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ HEDEFLİYOR

Elbette ki yönetmelik boşuna değiştirilmedi. Yönetmeliğe göre disiplin cezası gerektiren davranışlara göz attığımızda Disiplin Yönetmeliğinin esas olarak ilerici gençliğin savaşımını hedef aldığını açıkça görebiliriz. Öyle ki yönetmelik Milli Eğitim Bakanlığına bağlı yüksek okullarda okuyan öğrencilerin akademik - demokratik hakları yönünde başvuracakları eylemleri yasak saymaktadır.

Örneğin okuldan uzun süreli uzaklaştırma cezasını gerektiren faaliyetlerden biri de şu şekilde tespit edilmiştir: **"Okul içinde siyasi partilerin, bu partilere bağlı yan kuruluşların, ideolojik amaçlı dernek ve kuruluşların ya da sendikaların siyasal ve ideolojik görüşlerinin propagandasını yapmak; bu kuruluşlara ait amblem, rozet, yazı, resim, slogan, bildiri, afiş, ilan, broşür ve benzeri propoganda aracını dağıtmak ya da asmak".**

Açıkça anlaşılmaktadır ki CHP ağırlıklı hükümet böylesi anti - demokratik hükümlerle öğrenci gençlerin politik çalışmalarına zincir vurmak istemektedir. Burada özellikle üzerinde durulması gereken bir nokta şudur: Yönetmelikte, yapılması suç sayılan bildiri dağıtmak, afiş asmak vb. faaliyetler Anayasamızın tanıdığı yasal haklardır. Bunları suç saymak, Anayasal hakları kullanan öğrencileri cezalandırmaktır. Daha doğrusu anayasayı cezalandırmaktır.

Yönetmeliğin oldukça ilginç bir maddesi de şöyle hazırlanmıştır: **"Öğrenciler arasında gruplaşmalara, sürtüşmelere, çatışmalara neden olabilecek (Ölü ya da sağ) kişilerle ilgili olarak okul içinde ya da dışında gösteri ya da tören düzenlemek"** disiplin cezasını gerektirmektedir.

Böyle bir hüküm getirmek ne anlama gelmektedir? Anlaşılan odur ki Hükümet, faşist kurşunlara hedef olarak ölen öğrencilerin cenaze törenini bile suç saymaktadır. Gerici - faşist güçlerin, eli kanlı faşist katillerin faşist bir diktaya yolu genişletmek için politik cinayetlerini geniş boyutlara ulaştırdıkları bugünkü koşullarda öğrenci gençliğin haklı eylemlerine böylesi bir sınırlama getirmek anti - demokratiktir. Sayın Milli Eğitim Bakanı'na soruyoruz Faşist komandolar yurtsever gençlerin kanını oluk oluk akıtırken böylesi bir hüküm getirmenin amacı nedir? Bununla can güvenliğini sağlanayı mı düşünüyorsunuz.

CHP AĞIRLIKLI HÜKÜMETİN DİSİPLİN YÖNETMELİĞİ, MC'NİN ÜNİVERSİTELERE EL KOYMA PROJESİNİN KOPYASIDIR.

Hükümet, ilerici - devrimci gençliğin genişleyerek devam eden yığınsal eylemlerinden endişe duymaktadır. Bu eylemleri etkisizleştirmenin yollarından biri olarak da sert disiplin cezaları getirmektedir. Ne var ki ilerici gençliğin anti - faşist, demokratik savaşımını boğmanın olanağı yoktur. Gerici - faşist karması MC de ilerici öğrenci gençliğin demokratik savaşımını ezmek için çok sert yöntemlere başvurmuştu.

Bu yöntemler arasından özellikle yeni Disiplin Yönetmeliği ile büyük bir benzerliği olan **"Üniversitelere El Koyma"** girişimini anabiliriz. İhanet Cephesinin sonunda meclisten geçiremediği **"Üniversitelere El Koyma"** projesi de getirilen yeni Disiplin Yönetmeliğinin içerdiği cezaların daha ağırını taşımıyordu. MC'nin bu girişimi de öğrenci gençliğin en küçük demokratik hakkını bile gaspetmeyi hedefliyordu.

DİSİPLİN YÖNETMELİĞİ İPTAL EDİLMELİDİR!

Sonuç olarak yeni Disiplin Yönetmeliği tamamen anti - demokratik bir yönetmeliktir. CHP ağırlıklı hükümetin yüz karasıdır. Derhal yürürlükten kaldırılmalı, yerine öğrencilerin istem ve çıkarlarını göz önünde tutan, demokratik içerikli bir yönetmelik hazırlanmalı ve uygulamaya konulmalıdır. Disiplin yönetmeliğini hazırlayacak kurulda sadece öğretim üyeleri ve hükümet temsilcileri değil söz ve karar sahibi olarak öğrenciler de yeralmalıdır. Öğrenci temsilcileri disiplin cezalarını verecek kurullarda da ağırlıklı bir biçimde yer almalıdır. İlerici yurtsever gençlik bu istemleri MC döneminde işletilen faşist disiplin yönetmeliklerine karşı savunuyordu, bugün yine savunmaya devam edecektir. Savaşımını ardıcıl sürdürecektir.

Ancak demokrasiden yana olduğunu söyleyen bu hükümete, özellikle CHP yöneticilerine söyleyecek bir çift sözümüz vardır: Siz, bu politikanızı sürdürdükçe başınızı daha çok taşlara vuracaksınız. Sizler başınızı istediğiniz taşa vurmakta serbestsiniz. Ama ilerici yurtsever gençlerden aynı şeyi istemeyin. İlerici yurtsever gençler kör değillerdir. Hele hele kendi sonlarını kendileri hiç bir şekilde imzalamayacaklardır. Faşist güçlere olduğu kadar sizlerin, anti - demokratik tutumlarınıza da karşı çıkacaklardır. Çünkü demokrasiden yana olmak bunu gerektirmektedir.

Milli Eğitim Bakanı MHP'yi ziyaret etti (Basından). Ziyaret mi, ticaret mi?

- **ESKİŞEHİR VE DENİZLİ İGD ŞUBELERİ SÜRESİZ KAPATILDI**
- **FAŞİSTLER İLERİCİ ÖĞRETMEN KEMAL PEHLİVAN'I KATLETTİ**

İGD DENİZLİ ŞUBESİ VALİLİĞİN KEYFİ TUTUMU ÜZERİNE KAPATILMIŞTIR

İlerici gençlerin geziye gitmek üzere şube binasında buluşmaları emniyet yetkililerince kuşku ile karşılanıyor. Hiç hakları olmadığı halde bu yetkililer yasaya aykırı olarak ilerici gençlerin gezi sabahı ne yapacaklarını öğrenmek istiyorlar. İlerici gençler haklı olarak atacakları her adımı kendilerine sormak zorunda olmadıklarını belirtiyorlar. Ertesi gün yeniden ellerinde arama izni ile gelen bu kişiler, aramada hiç bir suç unsuru bulamıyorlar ve bunu tutanağa geçiriyorlar. Ancak dernekte bulunan yönetim kurulu üyeleri dışındaki 4 ilerici gencin üyeliklerinin ispatlanmasını, üye kayıt fişlerinin gösterilmesini istiyorlar. Hiç bir olay olmadığına ilişkin tutanak tutmalarına karşın ertesi gün ellerinde şube kapatma kararı ile derneğe geliyorlar. Üye kayıt defterini verip arama günü dernekte bulunan 4 ilerici gencin üyeliklerinin kanıtlandığı taktirde derneği açacaklarını söylemeleri, olayın bir tertip olduğunu gösteriyor.

İGD ESKİŞEHİR ŞUBESİ İYG'NİN SON SAYILARI BULUNDUĞU İÇİN KAPATILMIŞTIR

İGD Eskişehir Şubesi de sudan bir gerekçe ile kapatılmıştır. Daha önce izinsiz pullama nedeniyle 1 ay süre ile kapatılan İGD Eskişehir Şubesi bu karar üzerinden 15 gün geçmeden polis tarafından yeniden basılıp aranıyor. Süresiz kapatılıyor.

Eskişehir'de baskılar, İGD Eskişehir Şubesi'nin süresiz kapatılması ile kalmıyor. TÖB-DER'in faşistler tarafından basılıp kurşunlanması sonucu ilerici yurtsever öğretmen Kemal Pehlivan'ın öldürülmesi ile devam ediyor. Valilik faşist katilleri yakalaması gerekirken, ilerici yurtsever kuruluşları kapatmayı iş biliyor. Faşist MHP ve Ülkü Ocakları'nı kapatacağı yerde İGD Eskişehir Şubesi'ni kapatıyor. Kapatılma gerekçesi olarak gazetemizin son sayılarının dernekte bulunması gösteriliyor.

başyazı

hükümet tekellerle işbirliği politikasına son vermelidir

«Temmuz ayının ölü sayısı : 56» (Milliyet 2 Ağustos 1978) Gerici-faşist basında ise bu rakam 68 olarak veriliyor. Ortaöğrenim kurumları, üniversitelerin büyük bir bölümü kapalı. Buna karşılık faşist saldırılar hızından birşey kaybetmiş değil. Tam tersine hayatın her alanını hedefleyerek yaygınlaşıyor. Bu olgu bile, faşist saldırıların kaynağını görmek istemeyen, saldırıları «önlemek» için sadece «okulları kapamayı», «polisiye önlemleri artırmayı» çözüm yolu olarak görenlerin faşizmi tanımadıkları kanıtlamaya yetiyor.

FAŞİZM : TEKELCİ BURJUVAZİNİN SON SIĞINAĞI

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin en saldırgan kesimi politik tercihini faşizmden yana koymuştur. Çünkü, **«faşizm, finans kapitalin en gerici, en şovenist, en emperyalist unsurlarının açık, terörist diktasıdır.»** (Dimitrov). Bu gerçeği anlamaktan ısrarla kaçınan, faşizmi, küçük burjuvazinin, lumpen proletaryanın çılgınlıkları olarak değerlendiren reformistler, burjuva demokrasisi ile faşizmi özdeşleştiren küçük burjuva devrimciler, sosyal demokrasiyi, sosyal faşizm olarak tanımlayarak her iki kavramı bulanıklaştıran sapıklar, işbirlikçi tekelci burjuvazinin değirmenine su akıtmaya devam etmektedirler.

Faşist tırmanış tüm azgınlığıyla ortadadır. Faşizme kitle tabanı yaratmak, uygun ortam hazırlamak için gerici - faşist çevreler saldırıyor. Bu saldırıların artması, yükselip - alçalması Demirel ve Türkeş ekibinin politik hattına uyumlu bir yol izliyor.

FAŞİST TÜRKEŞ'İN BARIŞ ÇAĞRILARI NE ANLAMA GELİYOR?

Faşist hareket belirli bir amaca yönelmektedir. Kendiliğinden bir hareket değildir. İpleri CIA'nın, uluslararası dev tekellerin elindedir. Bugün bunların hazırladıkları planlar sahneye konulmaktadır. Eli kanlı Demirel, gestapo ajanı faşist Türkeş bu oyunun başrol oyuncuları. Faşist saldırılar bu ikilinin özellikle Türkeş'in verdiği işaretlerle yayılmakta, hedeflerini bulmaktadır. Her kanlı eylemin arkasından gelen **«barış»** çağrıları faşistler aleyhinde oluşan kamuoyunu yanıltmak ve yeni hedefler göstermek amacına yöneliyor.

Her demecinde ısrarla **«faşizme karşı olduğunu»** tekrarlayan Türkeş; **«Herşeye rağmen, siyaset bir tecrübe, yanılma, deneme - düzeltme mesleğidir. Politikacı için hatalardan ders almak kadar faydalı bir 'okul' düşünülemez. Bu gerçeği dikkate alarak ve şu ortamda Cumhuriyet Hükümeti, demokrasi ve Türk devleti gerçekten zor günlerde olduğu için barış çağrımızı yeniledik.»** (Milliyet 21 Temmuz 1978) diyor. Türkeş ne kadar faşizme karşıyım dese de, kullandığı yöntemler faşist Mussolinilerin, Hitlerlerin yöntemleridir. **«Barış»** konusundaki demagojilerinde aynı yöntemleri kullanmaktadırlar. **«Mussolini, Faşist Parti için de Sosyalistlerle barış paktı yapılması için mücadele verdi.»** (Togliatti, Faşizm Üzerine Dersler, Ser Yayını, sy: 50)

Mussolini ile Türkeş'in **«barış»** çağrıları bu denli benzerlik göstermektedir. Mussolini bu çağrıları ile varmak istediği yere varmıştır. **«3 Ağustos 1921'de 'barış paktı' imzalandı. Hatta bu konuda kendi taraftarlarınca sert eleştirilere uğradı. Fakat, Mussolini başkanlığındaki, sanayicilerin çıkarlarına daha yakın olan kent fascileriyle, geniş kapsamlı çiftlik işçileri ve kırsal korporasyon hareketini bastırmaya yönelik doğrudan eylem taraflısı, diğer örgütlerin arasında kesin bir bölünmeye neden oldu. 15 Ağustos'ta Mussolini,** fasci di combattimento (mücadele birlikleri), **Yürütme Kurulundan istifa etmek zorunda bırakıldı. Faşist sertlik taraflıları eylemlerini birleştirmek amacıyla Bolonya'da toplandılar. Paktın amacına ulaştığının farkına varan Mussolini ilginç bir biçimde saf değiştirdi. Faşistlerin Kasım ayında toplanan Roma Kongresinde uzlaşmazların kanadında yer alarak paktı geçersiz ilan etti ve 15 Kasım'da Paktı iptal etti.»** (a.g.e. sy: 50) Faşist Türkeş'in de CHP'ye ısrarla **«barış»** çağrısı yapmasının altında yatan aynı amaçtır. CHP, İtalyan sosyalistlerinin düştüğü oyuna düşmemelidir.

«BARIŞ» ÇAĞRILARI FAŞİST SALDIRILARIN BAŞLAMA İŞARETİDİR

Faşistlerin boy hedefi seçtikleri ve her hareketini **«bölücülük»** propogandalarına malzeme yaptıkları **Bayındırlık Bakanı Şerafettin Elçi, «MHP mutlaka kapatılmalıdır. Bu partinin Türkeş'in kontrolu dışına çıktığını sanmıyorum. Parti yöneticilerinin verdikleri demeçlerden hemen sonra anarşinin alevlendiğini görüyoruz.»** (21 Temmuz tarihli gazeteler) diyerek gazetemizdeki yazıyı doğruluyor.

Faşist saldırı dalgasının özellikle, Milli Güvenlik Kurulu toplantıları, iktidarların anti-demokratik yasaları gündeme getirdiği dönemler ve 1 Mayıs gibi kitlesel gösteriler öncesinde doruk noktaya varması rastlantı değildir.

GERİCİ - FAŞİST - MAOCU ÇEVRELERİN TELAŞI : MİT İÇİNDEKİ DEĞİŞİKLİK

Faşist tırmanışın Temmuz ayında yükselmesinin elbette belirli nedenleri var. Bu nedenlerden biri, CHP ağırlıklı hükümetin Adnan Ersöz'ün atanmasıyla birlikte MİT içinde temizlik yapmaya başlamasıdır. MİT'le olan ilişkilerini gizlemeye çalışan Perinçekçiler, kampanyanın malzemelerini ise Kontr-Gerillacılardan, CIA'dan sağlamaktadır. Kontr-Gerillacıların, CIA'nın bu yardımlarının bir amacı da Perinçekçilere güç kazandırmaktır.

30 AĞUSTOS'A YÖNELİK PROVOKASYONLAR

Saldırıların özellikle Temmuz ayında artması sadece MİT içindeki değişikliğe de bağlanamaz. 30 Ağustos'un yaklaşması, gerici - faşist çevrelerin hemen harekete geçmelerine neden oluyor. 30 Ağustos'ta **«pazarlık güçleri»**ni yükseltmek için faşist saldırıları hızlandırıp, yeni provokasyonlar içine giriyorlar. Faşist basın **«İki komutanın 30 Ağustos'tan önce görevlerinden alınacağı ileri sürülüyor,»** türünden haberler uçurmaya başladı bile.

Gerici - faşist güçlerin 30 Ağustos'a doğru saldırılarını yoğunlaştırarak sürdüreceklerini söylemek varsayım değildir. Bu gelişimleri dikkate alarak önümüzdeki günlerde provokasyonun boyutlarının varacağı noktaları bugünden tahmin etmenin olanaksız olmadığını söyleyebiliriz.

KÜRT HALKINA KARŞI KIRIM PLANLARI

«Bölücülük» propagandası ile atbaşı giden terör, Kürt halkına yönelik yeni kırım planlarını açığa çıkarıyor. Faşistler Doğu'da ateşle oynamaktan çekinmiyorlar. Çünkü bürokrasinin üst kademelerinin, küçük burjuva tutucu çevrelerin bu konuda ne denli duyarlı olduklarını iyi biliyorlar. Bu çevreleri bu yolla etkilemeye, kitle tabanı yaratmaya çalışıyorlar.

30 AĞUSTOS'UN YOLU PROVOKASYONLARLA DÖŞENİYOR

Olayların gelişimi, 30 Ağustos'un yolunun provokasyonlarla döşendiğini somut olarak gösteriyor. Bu provokasyonlarla, faşist bir darbenin yolu da her zaman açık tutulmak isteniyor. Bu yolda tüm olanaklar seferber ediliyor. Küçük burjuva devrimcisi bazı aceleci grupların ve maocu provokasyon yuvalarının şu günlerde yine sahneye sürülmesi de bu planın bir parçasını oluşturuyor. Bunu geçmişte de yaşadık. Siyasal havanın ağırlaştığı dönemlerde bu gruplar ön plana çıkarılmış, eylemlerinde belirli bir yükselme görülmüştü. Faşizme karşı aktif mücadele verdiğini sanan bu aceleci, maocu grupların eylemlerinin faşizme basamak yapıldığına, maceracı çıkışların anti-faşist güçlerin eylem birliğini sekteye uğrattığına tanık olundu.

İLERİCİ - DEMOKRATİK GÜÇLERE DÜŞEN GÖREV : PROVOKASYONLARI TEŞHİR ETMEK

Bu durumda ilerici, demokratik güçlere düşen görev, gerici - faşist provokasyonları teşhir etmek, anti-faşist propagandayı hızlandırmaktır. Faşist tehlike üstelerken ilerici, demokratik güçlerin eylem birliği sorunu her zamankinden yakıcı bir hal almaktadır. Ayrılık noktalarını bir kenara bırakmak, birliği pekiştirecek noktaları ön plana çıkarma görevi bir yurtseverlik borcudur.

Ancak, bu noktada hükümete de büyük görevler düştüğü açıktır. Hükümet öncelikle gerici - faşist çevrelerin oyunlarına gelmemelidir. Gerici güçler hükümeti daha da sağa çekmek yolunda provokasyonlar geliştirirken, faşist Türkeş'in CHP'yi hedef alan **«barış»** çağrıları aralıksız sürüyor. CHP'yle işbirliği yapmak isteyen Türkeş, **«bütün partilerin barış içinde yaşayacağı»**nı öne sürerek Mussolini'nin yolundan yürüyor. Faşist Mussolini'de Sosyalist Parti ile **«Barış Paktı»** (!) imzalamış, bu anlaşma, kendisini iktidara getirme de büyük rol oynamıştı.

Ne yazık ki hükümet bu konuda tutarlı ve kararlı bir politika izleyememektedir. Çünkü tekellerin dayatmalarına boyun eğme politikasının sonu yoktur. Hükümet bir kez tekellere el uzatmıştır. Sivil sıkıyönetim uygulaması, polisiye önlemler ve demokratik örgütleri kapatma girişimleri, toplumsal anlaşma, zamlar, ambargo, İMF ile bağlar tekellerle işbirliğinin zorunlu sonuçlarıdır. Hükümet, tekellere uzattığı elin kopmasını istemiyorsa, işçi sınıfımızın, ilerici güçlerin, halkımızın istemlerine kulak vermelidir. Tekellerle işbirliğine son vermelidir. Bunu yapmadığı sürece anti-faşist olmaktan sözetmeye hakkı olmayacaktır.

İLERİCİ Yurtsever GENÇLİK • Onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi • Sahibi: Rifat GÜLER • Sorumlu Yönetmen: Bahattin SEVEN • Yönetim Yeri: Başmusahip Sok. No. 3/1 Cağaloğlu - İST. • Yazışma adresi: P.K. 914 Sirkeci - İST. • Posta çeki: Rıfat GÜLER 107301 • Abone: 6 Aylık: 50 TL. — 12 Aylık: 100 TL. — Yurtdışı iki katı • Türkiye Dağıtımı: TEMEL DAĞITIM • Dizgi: Başaran Mat. • Baskı: Karaca Ofset Matbaası • Son baskı tarihi: 11.8.1978

"ESİR TÜRKLER" DEMAGOJİSİ VE ANTİ-SOVYETİZM

Faşizmin başta gelen özelliklerinden birisi de milliyetçi - şöven duyguları körükleyerek iç savaş ortamı yaratmak istemesi ve savaş kışkırtıcılığını temel politika haline getirerek dünya barışını torpillemesidir. Günümüzde dünya ilerici güçlerinin ulaştığı aşama, böylesi bir politikanın gerçekleşmesini olanaksız kılıyor ama savaş kışkırtıcılığı ve şövenizm, faşist propogandanın temel araçlarından ikisi olmaya devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde bir hayli yaygarası yapılan "Esir Türkler Kurtuluş Haftası" genel faşist propogandaya ulusal kılıf giydirmekten başka anlam taşımıyor. Çeşitli açıklamalarda Esir Türklerin % 90'ının sosyalist ülkelerde bulunduğunun belirtilmesi ve adı geçen sosyalist ülkelerin başında Sovyetler Birliği'nin gelmesi böylesi bir haftanın başlatılmasının temelinde anti-Sovyetizm ve anti-komünizm kudurganlığının yattığını gösteriyor.

Hergün Gazetesi'nden aldığımız şu sözler Türkiyeli faşistlerin maceracılığı nerelere kadar götürmek eğiliminde olduklarının ip uçlarını veriyor.

«Bugünün devlet sınırları geçici ve sunidir. Türk devleti Esir Türkler konusundaki çalışmalarında bu esastan hareket ederek politikasını tesbit etmelidir.»

Bu ne demektir? Herşeyden önce Turancılık hayallerinin vardığı noktayı göstermesi açısından ilginctir. Komşu ülkelerin iç işlerine karışmayı ve hükümranlık haklarını çiğnemeyi öngörmektedir. «Esir Türklerin» daha çok Sovyetler Birliği'nde olduğunun söylenmesi işin kökeninde kopkoyu bir anti-Sovyetizm ve anti-komünizmin yattığını gösteriyor. Ayrıca bu faşist girişimin resmi devlet politikası haline getirilmesi istenmektedir. Böylesi bir şeyin gerçekleşmesi halinde bir yanıyla bölgemizde savaş alevlerinin yükseleceği, savaş kışkırtıcılığının bölge barışını tehdit edeceği açıktır. Diğer yanı ile böylesi bir haftanın başlatılmasından kısa erimli bir takım yararların da beklenildiği bilinmelidir. Öncelikle de dış dünya ile yoğun temaslar içerisinde bulunan, Sovyetler Birliği ile siyasal belge imzalayan, CHP ağırlıklı hükümeti güç durumda bırakmayı amaçlamaktadır. Ayrıca milliyetçi - şöven duyguları körükleyerek faşizmin kitle tabanını geliştirme yönünde araç olarak kullanılmak istendiği bir an olsun akıldan çıkarılmamalıdır.

Kuşkusuz sorun sadece devletler arası ilişkilerde değildir. Esir Türkler diye lanse edilenlerin durumlarının gerçekte söylenildiği gibi mi olduğunu görmek gerekir.

Aşağıda yayınladığımız, SSCB Yüksek Konseyi Uluslar Sovyeti Başkanı Vitali Ruben ile yapılmış röportaj sorunun hiç de faşistlerin yansıttığı gibi olmadığını göstermektedir. Çokuluslu bir sosyalist devlet olan SSCB'de uluslar sorununun nasıl çözümlendiği konusunda aydınlatıcı bilgi vermektedir.

SSCB YENİ ANAYASASI MADDE - 36

"Çeşitli ırk ve milliyetlere mensup Sovyet Yurttaşları eşit haklara sahiptir.

Bu hakların gerçekleştirilmesi, tüm SSCB uluslarının ve halk topluluklarının her bakımdan gelişmesi ve birbirlerine yakınlaştırılması politikasıyla, yurttaşların Sovyet yurtseverliği ve sosyalist enternasyonalizm ruhunda eğitilmesiyle, ana dilinin ve diğer halkların dillerinin kullanılması olanağıyla sağlanır.

Nasıl olursa olsun hakların dolaysız ya da dolaylı olarak sınırlandırılması, yurttaşların ırksal ve ulusal belirtilere göre dolaysız ya da dolaylı üstünlük kurması, keza hertürlü ırksal veya nefret vaazı yasa esasında cezalandırılır."

EYLEMDE EŞİTLİK

Literaturnaya Gazeta — Sovyet çokuluslu devleti nasıl örgütlendi?

Ruben — Bugün, Sovyetler Birliği 15 Birlik Cumhuriyeti'nden oluşuyor. Bunların hepsi egemen birer devlettir. SSCB Anayasası'nın verdiği haklarla her cumhuriyet, devlet gücünü özgürce uygular. Birlik Cumhuriyeti'nin kendi anayasası, devlet organları, ekonomik yönetim ve yargı organları vardır. SSCB'den ayrılma, kendi ordusunu oluşturma, yabancı devletlerle doğrudan ilişkiler kurma hakkı vardır. Onun oluru alınmadan toprağında hiç bir değişiklik yapılamaz.

Birlik Cumhuriyetleri'nin yanısıra, SSCB'de 20 özerk cumhuriyet vardır; 16'sı Rusya Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'nde (RSFC, diğer adıyla Rusya Federasyonu), 2'si Gürcistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nde, diğer ikisi de Özbekistan ve Azerbaycan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ndedir. Her özerk cumhuriyetin - kendi eyaletinde devlet gücünü uygulamasında en geniş özerkliği sağlayan - kendi yönetim organları ve ekonomik yönetimi vardır.

Bunun yanısıra, birçok küçük milliyet kendi ulusal devlet biçimlenmesini yaratma hakkını elde etti - özerk eyalet ve ulusal bölgeler. Sovyetler Birliği'nde sekiz özerk eyalet (5'i Rusya Federasyonu'nda, diğer üçü de Gürcistan, Azerbaycan ve Tacikistan'da) ve 10 ulusal bölge (tümü Rusya Federasyonu'nda) vardır.

Literaturnaya Gazeta — Tüm - Birlik politikasında Birlik ve özerk cumhuriyetlerin, özerk eyaletlerin, ulusal bölgelerin çıkarları ne şekilde gözönüne alınmaktadır? Bir bütün olarak, Sovyetler Birliği'nin konumunu ne şekilde etkilemektedirler?

Ruben — Sovyetler Birliği'nin politikası ve devletin tüm sorunları - her cumhuriyetin çıkarlarını Birlik çıkarlarına bir bütün olarak birleştiren - Birlik organları tarafından uygulanmakta ve çözümlenmektedir. Bunun sağlanmasına yardım eden en büyük unsur, tüm - Birlik organlarının yapısıdır.

Tüm - Birlikler'in en yüksek temsil organı - SSCB Yüksek Sovyeti - iki tür organdan oluşmaktadır: Birlik Sovyeti ve Uluslar Sovyeti. Birlik Sovyeti, tüm Sovyet topluluğunun eşit temsili temelinde - 300.000 kişiye bir saylav - oluşurken, Uluslar Sovyeti, Birlik Cumhuriyeti'nin nüfusuna ve toprak büyüklüğüne bakılmaksızın, her biri 32 saylavla eşit olarak temsil edilmektedir. Bu organda her özerk cumhuriyet (11 saylav), özerk eyalet (5 saylav) ve ulusal bölge (bir saylav) eşit temsil hakkına sahiptir.

SSCB Yüksek Sovyeti'nin böylesine bir yapıya sahip olması, yasaların ulusal ekonomi planlarının, devlet bütçesinin, Birlik ve özerk cumhuriyetlerin, özerk eyaletlerin ve ulusal bölgelerin belirli çıkarlarını ülkenin tüm çıkarlarıyla bütünleştiren diğer kararların onaylanmasını olanaklı kılmaktadır.

SSCB Anayasası, Birlik Cumhuriyetleri'nin koşullarına uygun olarak, tüm Birlik organlarına bir çok önemli sorumluluklar vermiştir. SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu, Birlik Cumhuriyetleri'nden herhangi biri istekde bulunursa, SSCB Yüksek Sovyeti'ni olağanüstü bir oturuma çağırmak ve bir halk tartışması düzenlemek zorundadır.

Literaturnaya Gazeta — Birlik Cumhuriyetleri'nin yasalarında farklılıklar var mıdır?

Ruben — Vardır. Her Birlik Cumhuriyeti'nin, örneğin aile ve evlilik konusunda kendi yasaları vardır. Bir çok yasalarda evlilik yaşı 18 iken, Ukrayna ve Özbek cumhuriyetlerinde erkekler için 18, kadınlar içinse 17'dir. Bu yasaların birçok maddesi yerel ve il Sovyetleri yürütme komitelerine - istenilen durumlarda - evlilik yaşını iki yıl azaltma yetkisi vermektedir.

Bu konuyla ilgili örnekler medeni yasalarda da görülebilir. Bunların arkasındaki en önemli etkeni devletin egemenliği ve bağımsızlığının ana göstergelerinden - cumhuriyetin yasal yaratıcılığını - görmek zorunludur.

Literaturnaya Gazeta — Yurttaşlık tabiyetinin toplumdaki etkisi nedir?

Ruben — Sovyet yasası ırksal ve ulusal ayrımın her türlü görünüşüne şiddetle karşıdır. Irk ve ulus düşmanlığı yaratmayı amaçlayan, doğrudan ve dolaylı olarak hakların sınırlandırılması, ırksal ve ulusal temelde doğrudan veya dolaylı olarak vatandaşlara ayrıcalık tanınması yönünde propoganda ve ajitasyon ülkemizde suç olarak görülmekte, 6 aydan üç yıla kadar hapis veya iki yıldan beş yıla kadar sürgünle cezalandırılmaktadır.

Literaturnaya Gazeta — Tüm milliyetlerin Sovyet vatandaşlarının gerçek eşitliğine kanıt olarak ne göstermek istersiniz?

Ruben — En canlı kanıt, değişik ulus ve milliyetlerin devlet yönetimi ve ekonomi yönetimine katılımıdır.

Devlet yönetiminin en yüksek organını - SSCB Yüksek Sovyeti - örnek alabiliriz. Bu Sovyete, son seçimlerde, 1974'de, 61 milliyetten saylav seçilmiştir. Bu insanların tümü Birlik ve özerk cumhuriyetlerden, özerk eyalet ve ulusal bölgelerden gelmektedir. Onların içinde, ülkemizde ulusal devlet biçimlenmesi olmayan ulus ve milliyetlerin üyeleri de vardır - Bulgarlar, Yunanlılar, Koreliler, Almanlar, Polonyalılar, Finlandiyalılar. Bugün tüm Sovyetler'de 100'den fazla milliyetten saylav vardır, diğer bir deyişle tüm milliyetlerin üyeleri pratik olarak bunlara seçilmiştir.

Siyonist propagandacılar, Sovyetler Birliği'ndeki Yahudi milliyeti üyelerinin haklarının ihlal edildiği yönünde gürültülü bir kampanya başlatmışlardır. Fakat 4500 Yahudi Sovyetler'e üye iken bundan nasıl bu denli ciddi olarak sözedebiliyorlar? Yahudiler devlet aygıtımızda önemli görevlere sahiptirler. Onlardan biri SSCB Bakanlar Kurulu Başkan Yardımcılığı görevini yürütmektedir.

Ülkemizde resmi olan tek bir dil yoktur. Bunun yanısıra, Sovyet ulusları ve milliyetleri arasındaki bağların gittikçe güçlenmesi Rus dilinin önemini daha da artırmaktadır; onun gelişimi uluslar ve milliyetler arasında iletişimi sağlama anlamındadır. Fakat, doğal olarak, bunun "Ruslaştırma" ile bağıntısı yoktur.

TÜRKİYE GENÇLİĞİ 11.DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ' NDE

"ANTİ-EMPERYALİST DAYANIŞMA, BARIŞ VE DOSTLUK" BAYRAĞINI TÜRKİYE'DE YÜKSELTECEĞİZ

28 Temmuz - 5 Ağustos tarihleri arasında sosyalist Küba'nın başkenti Havana'da yapılacak olan 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne katılacak olanların ortak basın açıklamasıdır.

«Dünya gençliğinin en büyük forumu olan DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALLERİNDEN 11.'si 28 Temmuz - 5 Ağustos tarihleri arasında sosyalist Küba'nın başkenti Havana'da yapılacaktır. Dönemsel olarak gerçekleştirilen festivaller 1947'den bu yana yapılmakta ve «ANTİ - EMPERYALİST DAYANIŞMA, BARIŞ VE DOSTLUK» belgisi altında çeşitli politik görüşte ve dini inançta olan milyonlarca genç insanı birleştirmektedir.

İlk kez Avrupa'nın dışında, Amerika kıtasının ilk sosyalist ülkesi Küba'da yapılacak olan festival çok büyük uluslararası saygınlığa sahiptir. Helsinki'de yapılan 7. Festivalden bu yana Birleşmiş Milletler Örgütü'nün ve UNESCO'nun resmi gözlemcileri festivallere katılmaktadır.

Havana'da yapılacak olan 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne isimleri aşağıda yazılı olan 30 kişilik bir grup katılmaktadır. Sendikacıları, parlamenterleri, sanatçıları, çeşitli gençlik örgütlerinin üyelerini kapsayan bu grubun sözcülüğünü ülkemizdeki ulusal hazırlık çalışmalarını yürüten Havana Festivali'ni Tanıtma Derneği (HAFEST)'in Onur Başkanı ve Maden İş Genel Başkan Vekili Mehmet Karaca yapmaktadır. Uluslararası Hazırlık Komitesi'nin tek tek çağrılısı olarak festivale katılacak olan grubumuz 21 Temmuz günü Havana'ya hareket edecektir.

Türkiye'den gidenler festival programı içerisinde yeralan çeşitli sanat ve kültür etkinliklerine katılacaklar. Aynı zamanda büyük bir tartışma, görüş değiştirme alanı olan festival, herkese, biraraya gelerek dünyada varolan çeşitli politik sorunlar üzerine konuşma olanağı sağlayacak.

Böylesine büyük bir uluslararası etkinliğe ülkemizden de katılanların olması kuşkusuz çok önemli bir aşamadır. Uluslararası alanda gelişen yeni olumlu olanakların bir yansımasıdır. Festivale Türkiye'den katılanların ülkemiz gençliğini en iyi bir biçimde temsil edeceğine inanıyoruz. "Anti - emperyalist dayanışma, barış ve dostluk bayrağı" nı Türkiye'de de yükselteceğiz.»

Mehmet Karaca (HAFEST Onur Başkanı ve Maden İş Genel Başkan Vekili), Zeliha Berksoy (sanatçı), Sümeyra Çakır (sanatçı), Taner Barlas (sanatçı), Nizamettin Çoban (CHP Kütahya Milletvekili), Barış Pirhasan (HAFEST Genel Başkanı), Erhan Gömüç (gazeteci), Erhan Sökmen (filmci), Cüneyt Başbuğ (HAFEST Genel Sekreteri ve İGD Uluslararası İlişkiler Müdürü), Mehmet Boz (İGD Merkez Yürütme Kurulu üyesi), Bertal Söylemez (İGD GYK üyesi), Şemsettin Yeşilyurt (İGD üyesi), Ekrem Fazıl Akan (İGD üyesi), Hikmet Işıldaksoy (İGD üyesi), Tahir Albayrak (İGD üyesi), Mehmet Çetiner (İGD üyesi), Ataullah Miçoğulları (İGD üyesi), Sadettin Yumuşak (İGD üyesi), Vedat Şerifoğlu (İGD üyesi), Ahmet Özbek (İLD Genel Başkanı), Bülent Acımaz (İLD Üyesi), Adnan Özer (Çırak-Der Genel Sekreteri), Celal Türkkan (İl - Tıp - Der üyesi), İ. Ethem Kiper (TSİP MYK üyesi), Ahmet Ünver (SGB üyesi), İ. Erdem Gencan (DDKD Genel Sekreteri), Methiye Özsal (DDKD üyesi), Mehmet Vural (DDKD üyesi), Ömer Gökalp (DDKD üyesi).

KAMPTAKİ ÇOCUKLAR VE İLKEL ANTİ-KOMÜNİZM

Federal Almanya'da yayınlanan **"Stimme der Martyrer"** isimli gerici bir dergi geçenlerde kapak fotoğrafı olarak Sovyetler Birliği'nde **"bir temerküz kampında işkence gören küçük çocukların"** fotoğrafını basıyor. Ama fotoğrafa bakıldığında yüzlerinden sağlık fışkıran ve neşe akan tombul çocuklardan başka birşey görülmüyor

Ve sonunda emperyalizmin borazanı tekelci basının oyunu ortaya çıkıyor. Bir yarışmada ödül almış olan bu fotoğraf Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde çekilmiş ve bir çocuk yuvasında banyodan çıkıp bornozlarına sarınmış işçi çocuklarını görüntülüyor.

"İNSAN HAKLARI SAVUNUCULARI" VE MAOCU - HİTLERCİ CEPHE

Emperyalist çevreler, —her türlü sahtekârlığın mübah olduğu, anti-komünist propaganda için milyonlarca lira dökerek— hızla gömüldükleri bataklıktan çıkmaya çabalıyorlar.

Bu çabanın bir örneği de geçenlerde yaşandı. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde Bahro isimli bir vatan haini, sosyalizm düşmanı, kendisini batılı gizli haberalma servislerine 200 bin Marka satıyor. Suçüstü yakalanan bu Bahro isimli ajanın hapse atılmasından sonra emperyalist cephede bir yaygaradır koparıldı. Sosyalist sistemi karalama kampanyasında maocular ve troçkistler de koronun en ön sıralarında yerlerini alıyorlar. Maocu partinin bildirileri televizyonda, radyolarda okunuyor. Hitlercilerle birlikte **"Bahro'ya özgürlük"** eylemleri düzenliyorlar.

Tüm bunların yanısıra troçkizmin Avrupa'daki **"teorisyeni" Ernest Mandel'de** —F. Almanya'ya girmesinin yasaklandığı bir dönemde— F. Almanya'ya giriyor ve **"vatan hainlerine özgürlük"** toplantılarında anti-komünist çığlıklar atarak emperyalist koronun sesine **"güç"** katıyor.

AJANLAR VE EFENDİLERİ

Emperyalizmin anti-komünist saldırılarının baş hedefi dünyanın ilk sosyalist ülkesi olan Sovyetler Birliği. Bu saldırının diğer bir ismi de anti-Sovyetizm olan bir sis perdesi.

Geçtiğimiz günlerde —Türkiye'deki tekelci basının da günlerce manşetlerden indirmediği— Sovyetler Birliği'n de Sçaranski, Ginnzburg ve Filatof isimli üç vatan haininin yargılanması emperyalizmin anti-komünist propagandalarının baş konusu oldu ve Sovyetler Birliği'ne karşı ideolojik saldırı yoğunlaştı. Diğer yandan tekelciler saldırıyı öyle bir düzeye vardırdılar ki, emperyalizmin gizli casusluk örgütlerine ajanlık yapan bu üç hainin yargılanmasını, tekelci basın aracılığıyla, dünya kamuoyuna, "eyvah İnsan Hakları zedeleniyor" yaygarasıyla yansıtmaya çalıştılar. Sovyetler Birliği'nin devlet ve askersel sırlarını CİA casuslarına satan bu ajanlara, ikinci dünya savaşında Hitler'e cellatlık yapanlarla birlikte anti-Sovyetik propaganda yürütmek için gizli örgüt kuran ve onlara para yardımı yapan bu hainlere emperyalist efendilerinden ve maocu gericilikten başka sahip çıkan da olmadı.

SONUÇTA NE OLUYOR?

Amaç; anti-komünizmi körüklemek olduktan sonra emperyalizmin yalan ve sahtekârlık makinesinin işlememesine olanak yok. Bu makinenin ürünleri ise dünyanın barıştan, silahsızlanmadan yana güçleri tarafından suratlarına çarpılıyor. Dünya barışsever güçleri, halklar Sosyalist ülkelere ve başta Sovyetler Birliği'ne gözbebeği gibi sahip çıkıyorlar.

İŞTE SAHTEKÂR GERİCİ DERGİ (SOLDA),İŞTE RESMİN ASLI (SAĞDA)

TKP'NİN MESAJI

XI. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİNE KATILAN DÜNYA GENÇLİĞİ TEMSİLCİLERİNE

TKP Merkez Komitesi, Türkiye Komünistleri, Türkiye işçi sınıfı adına XI. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne katılan dünya gençliğinin temsilcilerini en sıcak, devrimci duygularla selamlar.

XI. Gençlik Festivali «Barış, dostluk, anti-emperyalist dayanışma» belgisi altında dünyanın dört bir yanından genç insanları bir araya getiriyor. Bu festival, gençliğin bu büyük forumu, emperyalizmin gerginliği artırma, «soğuk harb»çiliği körükleme çabalarını, Sovyetler Birliği'ne, öteki sosyalist ülkelere, dünya devrim sürecine karşı provokasyonlarını yoğunlaştırdığı bir dönemde toplanıyor. Dünya gençliği böylesi yığınsal bir çıkışla emperyalizmin bu saldırılarının karşısına dikiliyor. Barış, halklararası dostluk, ulusal ve sosyal kurtuluş bayrağını yükseklerde dalgalandırıyor.

XI. Gençlik Festivali Küba'da toplanıyor. Dünya gençliği, Küba halkının sosyalizmi canla başla nasıl kurduğunu, geliştirdiğini somut olarak gözleriyle görüyor. Küba, Amerikan emperyalizminin kapısı önünde, dünyanın bu bölgesinde sosyalizmin köprübaşıdır. Sosyalist dünya sisteminin ayrılmaz bir parçasıdır. Küba günümüzde Latin Amerika devrimcilerine güç kaynağı oluyor. Emperyalizmin saldırılarına karşı Afrika'da kurtuluş savaşı veren halkların somut yardımına koşuyor. Böylelikle Fidel Kastro yoldaşın önderliğinde, Küba Komünist Partisi, Küba işçi sınıfı ve halkı, proletarya enternasyonalizmi görevlerini özveriyle yerine getiriyor. Bu proletarya enternasyonalizmi, Türkiye gençliğine savaşlarında destek oluyor.

Türkiye gençliği ilk kez legal ve yığınsal bir biçimde Dünya Gençlik Festivali'ne katılıyor. Bu festival, Türkiye'de emperyalizmin baskısının, faşist tırmanışın yoğunlaştığı, her geçen gün genç insanların, faşist komandoların, polisin, maocu provokatörlerin kurşunlarıyla can verdiği koşullarda toplanıyor. Böylesi sert savaş koşullarında yürütülen festival hazırlıkları, «Yolumuz işçi sınıfının yoludur» diyen, faşizme ve emperyalizme karşı yiğitlikle savaş veren Türkiye gençliğinin bu savaşımına yeni bir hız ve atılım getirmiştir. Gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist eylem birliğinin oluşmasında, güçlenmesinde yeni bir adım olmuştur. Bu süreç, partimizin öne sürdüğü, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin oluşmasına yardımcı oluyor.

Türkiye Komünist Partisi, Küba'da toplanan dünya gençliğinin ayrılmaz bir parçası olan Türkiye gençliğinin temsilcilerini, diğer ülkelerden gelen genç savaşçıları, dünya gençliğine sıcak bir konukseverlik gösteren Küba gençliğini, kardeş Küba Komünist Partisi'ni içtenlikle selamlar.

Yaşasın dünya gençliğinin anti-emperyalist savaş birliği!

27 Temmuz 1978

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Genel Sekreteri
İ. Bilen

24 TEMMUZ : TÜRK-İŞ'İN İHANET BELGESİ

Saraçhane mitingi

«Sendikalar, Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt» konusuna «düzenlemeler» getiren 274 ve 275 sayılı yasalar, 15 Temmuz 1963 yılında meclisten çıkmış ve 24 Temmuz 1963'de Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girmişti.

Toplu Sözleşme ve Grev hakkının 1961 Anayasası'nın maddeleri arasında yeralmasının üzerinden 2 yıl geçtikten sonra yürürlüğe giren «24 Temmuz Yasaları» ne getirmiştir?

275 SAYILI YASA GREV HAKKINI KISITLAMAKTADIR

275 sayılı yasanın 17. maddesi şöyle diyor: **«İşçilerin işverenlerle olan münasebetlerinde iktisadi ve sosyal durumlarını korumak ve düzeltmek amacıyla ve bu kanun hükümlerine uygun olarak yapılan grevlere, kanuni grev, bu amacın dışında veya bu kanun hükümlerine uyulmaksızın yapılan greve, kanun dışı grev denilir.»**

275 sayılı yasanın «hükümleri» saymakla bitmez. Ama sadece ekonomik amaçlarla bile grev yapmak isteyen işçilerin önüne çeşitli engeller dikilir. Her «hüküm», alınan grev kararının uygulanmasını bir kaç gün geciktirecek biçimde hazırlanmıştır.

Yine bu yasayla bazı işkollarında grev yasağı konmuştur. (Sağlık dolaylı yoldan askeri işyerleri vb.) Ve 275 ile, yasal grevi **«milli güvenliğe»**, **«memleket çıkarlarına»** aykırı olduğu gerekçesiyle hükümete grevi erteleme yetkisi vermiştir.

Anayasa'da yeralmayan lokavt, «24 Temmuz Yasası»na girmiş ve işverenlere bir **«hak»** olarak tanınmıştır. İşverenler lokavt silahını işçi sınıfına karşı acımasızca kullanırken hiçbir zorlukla karşılaşmamakta, bir kelime ile binlerce işçiyi sokağa atabilmektedirler. Anayasal bir suç olan lokavt'ın kanunlara uydurulması 24 Temmuz'da gerçekleşmiştir.

«...Elbette burjuvazi kanunların kutsallığından yanadır; bu şaşırtıcı değil. Kanunları kendileri yaptılar, kendileri onaylıyorlar, bu kanunlarca korunup, yine bu kanunlardan yarar sağlıyorlar. Tek tük bazı hükümlerin çıkarlarını zedelese de, bir bütün olarak kanunların kendi çıkarlarını koruduğunu burjuvazi bilmektedir.» (Marks-Engels-Lenin, Sendikalar Üzerine, sy. 29)

24 TEMMUZ «İŞÇİ BAYRAMI» MI, TÜRK-İŞ'İN İŞÇİ SINIFINA İHANETİ Mİ?

Türk-İş, 24 Temmuz'u **«İşçi Bayramı»** ilan etti. Çünkü 24 Temmuz, sınıf uzlaşmacılığını yansıtan yasaların çıktığı gündür.

«İşçilerle - işverenlerin kardeşliği»ni savunan bu politikanın günümüzdeki sonuçları da ortadadır. Son olarak Başbakan Ecevit ile Türk-İş Başkanının vardıkları **«toplumsal anlaşma»**, sınıf uzlaşmacılığının somut bir örneğidir. Ücretlerin dondurulması konusunda varılan bu anlaşma aynı zamanda tehlikeli bir gelişmedir de.

Türkiye işçi sınıfı kazanımlarının tümünü burjuvaziden söke söke almıştır. Sınıf uzlaşmacılığı ile değil. Grev hakkını elde edinceye kadar çetin savaşlardan geçen işçi sınıfı grev hakkına konan tüm kısıtlamaların kaldırılması, sınırsız grev hakkının kazanılması için savaşıyor. Bu savaşın kökü derinlerdedir.

İLK GREV TERSANEDE

Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde bilinen, belgelenen ilk grev, 1872 yılında Tersane'de başladı. Bu grev bir kıvılcım oldu. Grevler birbirini izledi. Beykoz Kundura, Beyoğlu Telgraf, Haydarpaşa ve Ömerli Demiryolu işçileri, terzi çırakları, ayakkabıcılar, inşaat işçileri, duvarcılar, Reji tütün işçileri grevdeler.

1908'de 27 işyerinde birden grev uygulandı.

GREVLERİ YASAKLAYAN İLK YASA

Yaygınlaşan grev hareketlerini engellemek için bir yandan 1. emperyalist paylaşım savaşı gerekçe gösterilerek sıkıyönetim ilan edilirken, öte yandan Kont Ostrog adlı bir Alman uzmana hazırlattırılan **Tatil-i Eşgal Yasası** yürürlüğe giriyordu.

Ulusal kurtuluş savaşının utkusu ve emperyalist işgal ordularının kovulmasından sonra erki eline geçiren burjuvazi içerde emekçi halkı, işçi sınıfının hareketini ezmeye yöneldi. 1925 yılında Doğu'daki Kürt Hareketi bahane edilerek çıkarılan **Takrir-i Sükun Yasası** ile her türlü işçi hareketi yasaklandı.

141 VE 142. MADDELER TÜRK CEZA KANUNU'NA GİRİYOR

1936 yılında Türk Ceza Kanunu'na alınan Mussolini İtalyası'nın 141 ve 142. maddeleri ile işçi sınıfının düşünce ve örgütlenme özgürlüğü yasaklandı. Dernekler yasası da bu maddelere göre yeniden değişikliğe uğradı. Aynı yıl çıkarılan İş Kanunu'nda ise sendika, grev ve toplu sözleşme hakkından söz bile edilmiyordu.

1946'da tek parti döneminin kapanmasıyla DP kuruldu. Bunu başka siyasi partiler ve dernekler, sendikalar izledi. Yalnız kurulan sendikaların toplu sözleşme yapma ve grev hakkı yoktu.

CHP İLE DP İŞÇİLERİ KAZANMAK İÇİN YARIŞ EDİYOR

1948 yılı içinde DP, programına «grev hakkı»nı aldı. CHP'nin programında «grev hakkı» yoktu. 1950 seçimleri DP'yi iktidara getirdi. Bu seçimlerde DP'nin, emekçi halkın ve işçi sınıfının istemlerini programına aldığını unutmamak gerek. Ancak DP iktidara gelir gelmez ilk iş olarak programından «grev hakkı»nı çıkardı. CHP ise iktidar olduğu yıllarda grev hakkının «tehlikeli bir bomba» olduğunu söylediğini unutarak iktidardan düşer düşmez «grev hakkı»nı programına aldı.

KAVEL GREVİ BURJUVAZİNİN SURATINDA PATLIYOR

1963 yılında Kavel işçileri «grev» dediler. Grev işverenleri telaşa düşürdü. **«Elektrikler kesik olduğu için işçilerin çalışmadığı»** yalanını yaymaya çalıştılar. Polis işçilere saldırdı. 28 işçi hakkında dava açıldı. 14'ü tutuklandı. Kavel grevinden sonra Anayasa Mahkemesi 1936'da çıkarılan 3008 sayılı İş Kanunu'nun grevi yasaklayan hükmünü Anayasa'ya aykırı buldu. Kavel grevcileri aleyhinde açılan davalar böylelikle düşmüş oldu.

PAŞABAHÇE GREVİ SINIF UZLAŞMACILIĞININ ÇÖKÜŞÜNÜ HIZLANDIRDI

1963 yılından sonra dalgalar halinde kabaran grevler içinde Paşabahçe Şişe ve Cam işçilerinin yaptığı grevin özel bir yeri ve önemi vardır. Çünkü bu grev, sınıf uzlaşmacılığına karşı sınıf sendikacılığını savunan sendikaların Türk-İş'ten kopmasında ilk adımların atılmasını sağladı. 13 Şubat 1967'de DİSK kuruldu. Sınıf sendikacılığının geniş işçi kitlelerince benimsenmesi üzerine egemen güçler DİSK'i kapatmak için 274 ve 275 sayılı yasalarda da değişiklik yaptılar. 15-16 Haziran Genel Direniş'i, burjuvazinin bu oyununu bozdu. Meclisten geçen yasa tasarısı geri alındı. Sıkıyönetim ilan edildi.

EGEMEN GÜÇLER YÜKSELEN İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİ EZMEK İÇİN FAŞİST DİKTATORYA PEŞİNDE KOŞUYOR

Kapitalist - emperyalist kampın içine düştüğü bunalım, ülkemize de olduğu gibi yansıyordu. İşbirlikçi tekelci burjuvazi bunalımın faturasını işçi sınıfına, emekçi halka ödetmek için çıkış yolunu demokratik hak ve özgürlüklerin kırıntısının bile yokedildiği faşizmde görüyordu. Planlarını bunun üzerine kuruyordu. Yükselen işçi sınıfı hareketini kırmak için öğrenci gençlik hareketini öne sürerek, onu basamak yaparak bu özlemine 12 Mart 1971'de kavuştu. 14 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Bu iller sınıf savaşının boyutlarının genişlediği, sanayi proletaryasının yoğun olduğu yerlerdi.

Balyoz hareketleri, fırtına operasyonları birbirini izledi. Öğrenci gençlik hareketi zaten saman alevi gibi parlayıp sönmüştü. Egemen güçlerin asıl hedefi ise işçi sınıfı hareketiydi. Çünkü grevlerin yoğunlaşması, birkaç öğrencinin sağa sola bomba atmasından, hergün birkaç banka soymasından çok daha tehlikeliydi.

«... Bu grevler çoğunlukla sosyal savaşın ufak tefek anlaşmazlıkları» olarak kalsalar bile **«... yine de, burjuvazi ile proletarya arasındaki kesin savaşın yaklaşmakta olduğunu kanıtlıyor bunlar. Bu grevler sanayi proletaryasının askeri eğitim alanıdır ve kaçınılmaz olarak yaklaşan büyük mücadeleye hazırlık teşkil etmektedir.»** (a.g.e - sy. 25)

12 Mart faşizminde işçi hareketleri tamamen durdurulamadı. Elimizdeki istatistik bilgiler eksik ve çarpıtılmış olsalar bile bu dönemin grev hareketlerinin özelliğini yansıtması açısından ilginçtir. 1971 - 1972 - 1973 yıllarında grev hareketlerindeki düşüş 12 Mart faşizminin işçi hareketlerini hedeflediğini somut olarak göstermektedir.

Burjuvazi, işçi sınıfı hareketini durdurmak, bir süre için bile olsa soluk almak için en ağır baskı ve teröre başvurmaktan çekinmez.

Ancak, günümüzde işçi sınıfı hareketi, artık burjuvazinin saldırılarına boyun eğmiyor. Yeni anti-demokratik yasaların çıkarılmasını kitlesel çıkışlarla engellediği gibi varolanların kaldırılması yolunda ileri adımlar atıyor. 141 - 142'nin kaldırılması, 1 Mayıs'ın yasallaşması, grev hakkına konulan kısıtlamaların kaldırılması için verilen savaşımı yükseltiyor.

Yıllar		1970	1971	1972	1973	1974	1975
Toplam	A-	111	97	14	22	45	90
	B-	25963	20016	7158	12284	21046	25389
	C-	260338	295950	147585	479857	470088	1102682

Kaynak: Türk-İş A- Grev sayısı B- Katılan işçi sayısı C- Kaybolan işgünü sayısı.

SOSYAL DEMOKRASİNİN ROBENSON ADASI:

TOPLUMSAL KALKINMADA GENÇLİK PROJESİ

Ülkemizde Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın girişimiyle **«Toplumsal kalkınmada Gençlik Projesi»** adında yüksek öğrenim gençlerini ilgilendiren bir proje hazırlandı. Bu yılki uygulama beş bin yüksek okul öğrencisinin değişik tarım alanlarında çalışmalarını öngörmektedir.

PROJE NEYİ AMAÇLIYOR?

Başta şunu söylemek gerekir ki proje hayal mahsulüdür, kendi içinde çelişkilerle doludur. Gençlik ve Spor Bakanı projeyi uygulamaya soktuklarında, tetik çekenlerin ellerini gençlik üzerinden çekeceklerini söylemektedir. Projenin bu tılsımlı (!) gücü nereden aldığını bilemeyiz ama uygulamayla sözü edilen amaca ulaşılamıyacaktır. Ve Hükümet faşist saldırılar karşısındaki bugünkü politik tutumunu sürdürdükçe hayal olarak kalacaktır.

Öte yandan çalışma alanlarında, katılanların ve orada çalışmakta olan emekçilerin can güvenliği sorunu önemli bir sorundur. Tüm toplumsal kesimlere yönelmiş olan ve giderek azgınlaşan faşist saldırıların orada da devam etmeyeceğini garanti etmek mümkün değildir. Bakan çalışma alanlarında can güvenliğinin polisiye önlemlerle sağlanacağını söylemektedir. Bugünkü politik olaylar bunun da hayalden öteye geçemiyeceğini göstermektedir. Üstelik işyerlerinin ve çevrelerin güvenlik kuvvetleriyle doldurulması, projenin uygulandığı yerlerde çalışan işçilerin demokratik ve ekonomik haklarını budamayı kolaylaştırabilecektir.

İlginç bir nokta da şudur: Projenin gönüllülüğe dayandığı söylenmekte, diğer yandan çalışma yerlerinde çalışanların başına «grup lideri» adıyla bekçilerin ve polislerin dikileceğinden sözedilmektedir. Açıklamalara göre, çalışma gruplarında politik çalışma yapmak, tartışmak kesinlikle yasak. «Grup lideri» nin görevlerinden biri bu tür çalışma yapanları tespit ederek, çalışma gruplarından uzaklaştırılması için yetkililere rapor vermek. Bu açıklamalar projenin kendi içinde çelişkili ve anti-demokratik yönler taşıdığını açık açık gözler önüne sermektedir.

Sayın Bakan, proje üzerine açıklamalarından birisinde **«emek en yüce değerdir, demek sınıflarda karatahtaya yazmakla olmaz»** diyor. Ancak Sayın Bakan projesinde gençleri asgari ücret üzerinden çalıştırmakla emeğe karşı tutumunu sergiliyor. Alın size bir çelişki daha: Bir yandan emeğe saygıdan söz ediyorsunuz, diğer yandan gençleri asgari ücretten çalıştırarak emek sömürüsüne ortam hazırlıyorsunuz.

Bir kısmını sıraladığımız çelişkilerle dolu bu projenin amacını Gençlik ve Spor Bakanı şöyle açıklamıştır: **«Biz bu yıl gençlerimizin baaış içinde yaşayabileceklerini, çalışabileceklerini ve toplumsal kalkınmaya katkıda bulunacaklarını kanıtlamak istiyoruz.»** (Milliyet, 3 Temmuz 1978)

Açıklamadan da anlaşılacağı gibi projenin baş amacı «değişik düşüncedeki» gençlerin barış içinde birlikte yaşamalarını sağlamak olarak saptamıştır. Bakan üzerine basa basa «her kanıdaki gencin» uygulamaya katılmasını istediklerini söylemektedir. Bu sözlerden rahatlıkla şu sonuç çıkmaktadır: Temel görevleri kan akıtmak, adam öldürmek, kargaşalık yaratıp faşist bir diktaya ortam hazırlamak olan öğrenci kılığındaki faşist komandolar da uygulamaya katılabileceklerdir. Projenin kendi içindeki tutarsızlığı bir yana böylesi bir şey CHP ağırlıklı hükümetin faşist çetelere ilgili anlayışını, tutumunu sergilemesi açısından ilgi çekicidir. Öyle anlaşılıyor ki bugünkü hükümet hâlâ faşist komandolara «masum» gençler (!) gözüyle bakmaktadır. Proje de bu anlayışa uygun olarak temellendirilmiştir.

Hükümet ayrıca bu projeyle, gençlik arasında yaratılacak **«kardeşlik duygularıyla»** okullarda can güvenliğini sağlamayı tasarlamaktadır. Hiç kuşku yoktur ki ilerici, yurtsever gençliğin uğrunda savaşım verdiği en önemli amaçlardan birisi de öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğinin sağlanmasıdır, saldırı ve cinayetlerin bir an önce son bulmasıdır. İlerici - yurtsever gençlik bu yöndeki etkin çabaları her zaman desteklemiştir, desteklemektedir. Ne var ki, böylesi yüzeysel ve gerçeklere yabancı yöntemlerle can güvenliği sağlanamaz. Hele hele **«anarşinin»** kaynağı olarak üniversiteleri görmek gerçeklere gözleri kapamak demektir. Faşist saldırı ve terörün kaynağı MHP, Ülkü Ocakları, gizli-açık faşist cinayet yuvalarıdır. Faşistlerin ve maocu teröristlerin gençlik içindeki kolları kırılmadan bu konuda söylenecek herşey boş bir iyi niyetten öteye gidemez.

TOPLUMSAL GELİŞME VE GENÇLİK

Projenin diğer bir amacı da gençliğin **«Toplumsal kalkınmaya katkısını kanıtlamak»** biçiminde saptanmıştır. Projenin bir amacının bu biçimde saptanması, gençliğin toplumsal yaşamdaki rolünü görmezlikten gelmek demektir.

TÜRKİYE'DE GENÇLİK ÇALIŞAN NÜFUSUN % 40,2'SİNİ OLUŞTURUYOR

Gençliğe, kurtarıcı bir rolle (!) sunulan proje, gençliği toplumsal gelişmenin dışındaymış gibi göstermektedir. Oysa rakamlar bunun tersini, yani gençliğin toplumsal gelişmede etkin olarak yeraldığını açık açık göstermektedir. **1975 rakamlarıyla 15 - 29 yaş grupları arasındaki genç nesil; toplam 40.197.670 nüfusun 10.839.290'ını yani % 26,9'unu oluşturmaktadır.** Gençlik toplumdaki nicelik ağırlığı ile birlikte üretim sürecinde de önemli bir yer işgal etmektedir. **Ülkemizde iktisaden faal olan 16.349.380 kişinin 6.574.556 sını yani % 40,2 sini gençler oluşturmaktadır.** Bu oran hemen hemen, tüm ülkenin çalışan nüfusunun yarısı demektir ve gençliğin toplumsal yaşam içindeki rolünü sergilemektedir.

PROJE GENÇLİĞİN İŞSİZLİK SORUNUNU ÇÖZEMEZ

Gençlik ve Spor Bakanı, bu projeyle gençlere, özel olarak da yüksek öğrenim gençlerine çalışma olanaklarının yaratılacağını belirtmektedir. Herşeyden önce projenin gençliğin işsizlik sorununa hiçbir çözüm getirmeyeceğini belirtmek gerekir. İşsizlik sorunu toplumun büyük bir bölümünü tehdit ederken ve milyonlarca kişi işsizlikle pençeleşirken birkaç üniversite gencine bir kaç günlük iş sağlamak, ülkemizin yakıcı bir sorunu olan işsizliği örtbas etmeye çalışmaktan başka bir şey değildir. Öte yandan, **1975 rakamlarıyla yüksek öğrenim çağına gelmiş 5.109.039 kişiden ancak 231.745'i yani % 4.8'i (Yay-Kur dahil % 6,8'i) yüksek öğrenime devam edebilirken, her yıl ortalama 10 bin genç yüksek okul ve fakültelerden mezun olup iş ararken, yüksek öğrenim çağındaki 1.138.367 genç okuma - yazma bilmezken»** yüksek öğrenim gençlerine çalışma olanakları yaratılacak **«demek gençlerle alay etmek değil de nedir?**

Görüldüğü gibi eğitim sistemimiz çok yetersiz düzeydedir. Oysa biliyoruz ki, toplumsal gelişmenin yüksek boyutlara çıkarılmasında eğitimin büyük bir fonksiyonu vardır. Modern, çağdaş düzeye uygun bir eğitim olmadan toplumsal kalkınmanın topal yürüyeceği, gerçek anlamda bir kalkınmanın sağlanamayacağı tarihsel bir gerçektir. Ülkemizde gerçekten toplumsal bir kalkınma yanlısı olanlar ve özellikle gençliğin sorunlarını çözme yoluna koyulmuş görünmeye çalışanlar en başta gençliğe demokratik bir eğitim sistemi sunmanın yollarını araştırmalıdırlar. Eğitimde demokratik köklü çözümlerin gerekliliğine inanmadan işsizliğe köklü çözümler getirmeden, mesleki ve teknik eğitimi yetkinleştirmeden ve yaygınlaştırmadan vb. toplumsal kalkınmada gençliğe atfedilen sözler parlak laf lar olmaktan öteye geçemeyecektir

PROJE DAHA ÇOK POLİTİK HESAPLARA DAYANMAKTADIR

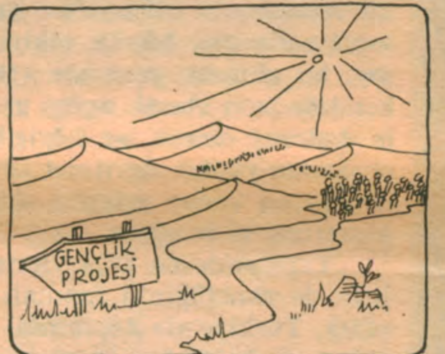
«Toplumsal Kalkınmada Gençlik Projesi» öğrenci gençliğe yeni bir şey getirmeyecektir. Gerçekçi temellere dayanmadığı için tasarlanan sorunlara etkin çözümler getiremeyecek ve ütopik olmaktan ileri gidemeyecektir. Bu projenin yeni ve kurtarıcı bir şeymiş gibi popülerce sunulmasına karşın öğrenci gençlik arasında yarattığı ilginin azlığı bunun güdük kalacağının kanıtıdır.

Öte yandan bu projenin «toplumsal anlaşma» «sosyal barış», «sınıfların işbirliği» vb. Reformist burjuva teorilerinin bir uzantısı olduğu da açık olarak görülmektedir. Öteden beri düşünüldüğü halde bunun bugünlerde uygulamaya sokulması olsa olsa politik hesaplara dayanmaktadır. Son yıllarda kapitalist ülkelerde gençliği politik olarak burjuva partilerine bağlama, onu devrimci mücadeleden koparma amaçlarına yönelik çeşitli yöntemlere yoğun olarak başvurulduğuna tanık olmaktayız. Ne var ki ilerici - devrimci gençlik, bu tür burjuva tuzaklarından her zaman korunmasını bilmiştir, bundan sonra da korunmasını bilecektir.

ÇALIŞMA YERİNDE...

KÜÇÜK BURJUVA DEVRİM

Hemen hemen bütün ülkelerin toplumsal tarihinde küçük burjuva devrimciliğinin öne fırladığı fırtınalı dönemlere rastlanır. İşçi sınıfı hareketinin toplumsal gelişmenin tüm alanlarını kucaklayamadığı, sınıf savaşımının ise şiddetlendiği dönemler, küçük burjuva devrimci çıkışlar için elverişli dönemlerdir. Ancak, sınıf savaşımının duraganlaştığı dönemlerde de küçük burjuva sabırsız çıkışlarla karşılaşmak olasıdır.

Küçük burjuva devrimciliğinin fırtınalı dönemini yaşayan halklar ve işçi sınıfı deyim yerindeyse bu akımlara karşı bağışıklık kazanırlar. Çünkü, küçük burjuva devrimci akımların başarıya ulaştığı tek bir ülke yoktur ve bu tür fırtınalı dönemlerin sonuçlarının acısını da daima işçi sınıfı ve emekçi halk çekmiştir. Lenin, "Komünizmin 'sol' çocukluk hastalığı: Goşizm" adlı eserinde böylesine bir dönemi yaşayan Rusya devrimi hakkında şunları yazmıştır: «... **Ve eğer Rusya'da, küçük burjuva nüfus, batı ülkelerinden kalabalık olmasına rağmen, 1905 ve 1917 devrimlerinde ve bu iki devrime hazırlık sırasında, anarşizmin nisbeten önemsiz bir etkisi olmuşsa, hiç kuşku yok ki, bu, kısmen oportünizme karşı her zaman en uzlaşmaz ve en amansız savaşı yürütmüş olan bolşevizm sayesindedir. 'Kısmen' diyorum, çünkü anarşizmin Rusya'da zayıf düşmesini sağlamada asıl büyük etkiyi yapmış olan şey, bu akımın, geçmişte (1870 - 1880) ülkemizde tam olarak açılıp gelişme olanağını bulmuş olması ve böylelikle teorisinin ne kadar yanlış, devrimci sınıfa klavuzluk etmeye ne kadar yetersiz olduğunu açıkça göstermiş olmasıdır.**»

Türkiye'de de 1971 yılında küçük burjuva devrimciliğinin fırtınalı dönemini yaşadık. Türkiye'nin toplumsal gelişimini öznel (subjektif) bir biçimde yorumlayan sınıf güçlerinin karşılıklı yeralımını diyalektik yöntemle değerlendiremiyen, işçi sınıfına ve emekçi halk kitlesine dayanmayan bu çıkış, harekete katılanların iyiniyetine, cesaretine rağmen başarısızlığa uğradı ve başarısızlığa uğramaya mahkumdu. Bu başarısızlığın acı sonuçlarını kendileriyle birlikte işçi sınıfının ve ilerici - demokratik güçlerin çektiğini hepimiz gördük ve yaşadık. Kuşkusuz yaşadığımız ve gördüğümüz sonuç sadece baskı, işkence, kan, gözyaşı ve acı değildi; bununla birlikte en önemlisi, işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine dayanmayan küçük burjuva devrimci çıkışların sonuçsuzluğuydu! Bu sonuçsuzluk, yani 1971 "yenilgisi", aynı zamanda küçük burjuva devrimciliğinin fırtınalı döneminin sonu oldu. Küçük burjuva devrimciliği için artık geriye doğru sayma süreci başlamıştı.

İŞÇİ SINIFININ ATILIM DÖNEMİ, KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİNİN ÇÖKÜŞ SÜRECİNİ BAŞLATMIŞTIR

İşçi sınıfı, emekçi halk ve ilerici - demokratik güçler 1971 küçük burjuva devrimci çıkışından ve 12 Mart faşist döneminden çok şeyler öğrendiler, pratikte kitlesel olarak eğitildiler. Ancak, Lenin'in de belirttiği gibi kitlelerin pratik eğitimleri yetmez, işçi sınıfının öncü politik gücünün küçük burjuva devrimciliğinin her biçimine karşı amansız ve uzlaşmaz bir ideolojik - politik savaşım vermesi gerekir. Başından buyana küçük burjuva devrimcilerini uyaran ve kendi savaşım hattına çekmeye çalışan işçi sınıfımız 1971 "yenilgi"sinden sonra kitlelerin elde ettiği pratik deneyimleri genelleştirdi, işçi sınıfının bilimi açısından doğru formülasyonlar altında tanımladı, dağılan kadroları toparladı ve eğitti, onlara yol göstermeye başladı. (Çeşitli revizyonist çevreler işçi sınıfımızın bu toparlayıcı rolünü küçümsemeye çalışıyorlar. Onlar kuyruk acısıyla, işçi sınıfımızın "yılgınları topladığını" ileri sürüyorlar. Ama işçi sınıfı bu tarihsel rolünü yerine getirmeseydi bu kez aynı çevrelerin işçi sınıfının öncülük görevini yerine getirmediğini suçlama konusu yapacakları açık bir gerçektir. Bu nedenle işçi sınıfının, küçük burjuva devrimcilerinin suçlamalarına göre rotasını çizmesi beklenemez.) Küçük burjuva devrimciliğinin gerileme sürecine damgasını vuran etkenlerden en önemlisi işçi sınıfımızın bu kararlı ve uzlaşmaz ideolojik - politik savaşımı olmuştur. Kuşkusuz 12 Mart faşist döneminin baskıcı karakterinin yoğunluğu bu çalışmaları belirli ölçüde sınırlamıştır. Ama her şeye rağmen işçi sınıfımızın kitlelere moral verdiği, onları doğru bir politik hatta ilerlettiği inkâr edilemez bir gerçektir. 1973 yılında başlatılan atılım, bu temel üzerinden yükselmiştir.

1973 yılında başlayan işçi sınıfı hareketindeki atılım, diğer sağ ve "sol" akımlara olduğu kadar, küçük burjuva devrimcisi akımlara da ağır darbeler indirmiştir; küçük burjuva devrimciliğinin çöküş süreci başlamıştır. Bu değerlendirmede abartma olduğunu ileri sürenler çıkabilir. Bunlar, 1973 yılından sonra küçük burjuva devrimciliğinin 1971 "yenilgisi"ne rağmen kan toplamaya başladığını, yeniden toparlanma sürecine girdiğini söyleyebilirler. Bu sözlerde gerçek payı yok değildir. 1971 hareketinde ölen devrimcilerin yiğitliğini, militanlığını, cesaretini öne alan, sömüren küçük burjuva nüveler, 1971'in acı sonuçlarını Marksçı-Leninci doğrularla birleştiremiyen kitleler içerisinde, özellikle atılganlığa, militanlığa açık olan gençlik içerisinde güç toparlama çalışmasına geçtiler. Bu çabalarında belirli ölçüde başarıya ulaştıkları bir gerçektir. Ancak sadece bununla küçük burjuva devrimciliğinin gelişimini açıklamaya çalışmak yanlış olur. **Küçük burjuva devrimciliğinin gelişimini belirleyen asıl etmen işçi sınıfı hareketinin doğrultusudur, küçük burjuva devrimciliğinin işçi sınıfı hareketi karşısındaki konumudur.**

Küçük burjuva devrimciliği işçi sınıfı içerisinde hiç bir zaman yer edinememiş veya en parlak döneminde bile edindiği yer mevzii kalmıştır. 1973 yılından sonra atılım dönemine giren işçi sınıfı hareketi sağ ve "sol" tüm akımlara olduğu kadar küçük burjuva devrimciliğine karşı da şiddetli bir ideolojik-politik savaşma geçmiştir. Bu savaşımın sonucunda küçük burjuva devrimciliğinin işçi sınıfı içerisindeki mevzi konumları alabildiğine daraldığı gibi, işçi sınıfı içerisindeki küçük burjuva eğilimlerin giderilmesi, işçi sınıfının devrimci savaşımda eğitilmesi doğrultusunda önemli adımlar atılmıştır. Başka bir deyimle işçi sınıfı küçük burjuva devrimciliğini kusmuştur. **Küçük burjuva devrimciliğinin çöküş döneminin en belirleyici özelliğini işçi sınıfı hareketindeki bu gelişme oluşturmaktadır.**

Eteklerine dek uzanabildikleri işçi sınıfı hareketinden böylelikle tasını - tarağını toplayan küçük burjuva devrimcisi akımlar, emekçi halk kitlesi içerisinde de sabırlı ve çetin bir uğraşıyı göze alamadıkları için, zaten önceden beri yuvalandıkları gençlik, özellikle öğrenci gençlik içerisinde icra-ı sanatlarını sürdürdüler.

KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİ GENÇLİK İÇERİSİNDE DE GERİLEME SÜRECİNE GİRMİŞTİR

Ne var ki, işçi sınıfı hareketindeki gelişim toplumsal yaşamın tüm alanlarını, toplumun emekçi tüm katmanlarını kapsamaktaydı. İşçi sınıfı toplumsal yaşamda ağırlığını duyurdukça emekçi halk kitleleri işçi sınıfının etrafında halkalanıyor, gençlik de bu gelişimin dışında kalmıyordu. Gençlik ve öğrenci gençlik içerisinde işçi sınıfının dünya görüşü bilimsel sosyalizm geniş ölçüde yayılıyor ve özümseniyordu. Gençlik aynı zamanda 1971 deneyiminden ve 12 Mart faşizmi döneminden dersler çıkarıyordu. İşçi sınıfı ile gençlik arasında kurulan bu olumlu ilişkilerin 1975 yılının sonunda örgütsel bir aşamaya yükselmesiyle, küçük burjuva devrimciliğinin gençlik içerisinde püskürtülmesi süreci hızlanmıştır. Bu süreç günümüzde alabildiğine derinleşmiştir. «Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisi yığınları saran bir bayrak olmuştur. Küçük burjuva devrimciliğinin gençlik kitlesi üzerinde kurduğu yalancı tahtın temelleri çatırdamaktadır. Küçük burjuva devrimciliği belli - başlı okullara sıkışmış kalmıştır. Bütün gürültüsüne - patırtısına rağmen gerçek budur.

1970'li yılların başından itibaren gençlik hareketindeki bu olumlu değişmeler, işçi sınıfı hareketindeki atılımla sıkısıkıya bağlıdır

İşçi sınıfı hareketinin küçük burjuva devrimciliğini püskürtmesi ve her alandan soyutlayarak öğrenci gençliğin belirli mevzilerine sıkıştırması, küçük burjuva devrimciliğinin özünde zaten varolan bunalımı derinleştirmiştir. Bu derinleşen bunalımın zorunlu sonucu sürekli bölünmedir. 1973 yılından bu yana küçük burjuva devrimcisi akımların birçok kez bölünmesi ve varolan grupların da kendi içlerindeki ayrışmadan ötürü "otonom yapılar"a dönüşmesi görüşümüzü doğrulamaktadır. **Sürekli bölünme, aynı zamanda küçük burjuva devrimciliğinin çöküş sürecinin önemli bir belirtisidir.** Kimileri bu çöküş sürecini tüm sol harekete maledip, solun çok bölündüğünü ileri sürerek işçi sınıfı hareketini karalamaya çalışıyorlar. Bu çabalar boşunadır. Bunalımda olan, sürekli bölünen küçük burjuva devrimciliğidir. İşçi sınıfımızın ve onun yolunda yürüyen ilerici - demokratik güçlerin kararlı ve tutarlı adımları ile küçük burjuva devrimciliğini aynı kefeye koymak, eğer kasıt değilse politik körlükten başka bir şey değildir.

İŞÇİ SINIFINA İNANÇSIZLIK: KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİNİN ORTAK TEMELİ

Çeşitli küçük burjuva devrimcisi akımlar içinde bulundukları bunalımdan çıkış yolu arıyorlar. Öznel yapıları, çıkış yolu biçimlerine de yansıyor. Çıkış yolu konusundaki önerileri farklı olmakla birlikte, tümünün temelinde işçi sınıfına inançsızlık yatmaktadır: **«57 yıllık revizyonist gelenek», «sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketi birleşmemiştir», «işçi sınıfı ideolojik öncüdür, örgütsel ve politik öncülüğe ulaşamamıştır», «proletaryanın devrimci par-**

CİLİĞİNİN ÇÖKÜŞ SÜRECİ

tisini inşa dönemindeyiz» türünden tezler işçi sınıfına inançsızlığın değişik türlerin den başka bir şey değildir. Onlar bu uydurma tezleriyle, işçi sınıfına dayanmayan küçük burjuva nitelikli gruplarına teorik temel hazırlamaya çalışmaktadırlar.

Küçük burjuva devrimcisi akımların tümü «57 yıllık revizyonist gelenek» tezine sarılıyorlar ve böylelikle işçi sınıfımızın yüz yılı aşan ekonomik-demokratik hareketini, yarım asırı aşan politik hareketini toptan reddediyorlar. Bunun getirdiği sonuç, işçi sınıfının "ideolojik öncü" olduğu, "fiili öncülüğünün" varolmadığıdır. Ortada işçi sınıfı adına "öncü" kalmadığına göre elbette "öncülük" kim kaparsa onun elinde kalacaktır! Kapıp-kaçma yarışında öncülüğü küçük burjuva devrimcileri hiç kimseye bırakmadığına göre "öncülük" tartışmasız onların hakkıdır! Böylelikle küçük burjuva devrimcilerimiz kaşla-göz arasında "öncülük" sorununu halletmiş oluyorlar!

Ne var ki, kendileri açısından pek doğru olan bu tezlerini işçi sınıfımızın savaşkan tarihi yalanlamaktadır. Biz burada sadece 1872 Tersane işçileri grevini, 1908 Aydın Demiryolu işçileri grevini, ulusal kurtuluş savaşında işçi sınıfımızın özverili rolünü, 1927 Adana-Nusaybin Demiryolu işçileri grevini, 1928 İstanbul Tramvay işçileri grevini, 1961 yılındaki 200 binlik Saraçhane mitingini, 1966 Paşabahçe grevini, şanlı Kavel grevini, Demir-döküm, Gamak, Derby, Sungurlar, Gıslaved direnişlerini, 1970 15-16 Haziran Genel Direnişini, DGM'ye karşı 16 Eylül Genel Direnişini, Profilo direnişini, DİSK'in Demokratik Hak ve Özgürlük Mitinglerini, MESS'e karşı metalurji işçilerinin yiğit direnişini, 1 Mayıs 1976-1977-1978 gösterilerini hatırlatmakla yetiniyoruz. Ama işçi sınıfımızın bu şanlı tarihine rağmen küçük burjuva devrimcisi gruplar işçi sınıfına inanmamaya, öz gücüne güvenmeye, kendisini "öncü" olarak ilan etmeye devam edecektir. Sınıfsal temelleri bunu gerektirmektedir ve onlar işçi sınıfının öncülüğünü reddetmekle çöküş süreçlerine yeni bir çıkış yolu bulabileceklerini ummaktadırlar.

Sadece bu kadar da değil: Çöküş süreçleri derinleştikçe küçük burjuva devrimci akımların işçi sınıfına saldırılarında yeni yeni tırmanmalara tanık olmaktayız. Önceden beri ileri sürülen «57 yıllık revizyonist gelenek» tezi son günlerde Türkiye işçi sınıfının savaşkan öncülerine, Mustafa Suphi ve Ethem Nejat'a dil uzatmaya dek ulaşmıştır. Sözde «Araştırma - İnceleme» başlıkları altında gizledikleri bu saldırılarında, Mustafa Suphi ve Ethem Nejat'ın bilimsel sosyalizmin temel kavramlarından bile habersiz olduğu, uluslararası devrimci hareketin ve Komintern'in sağına veya «sol»una düştükleri belirtiliyor ve Türkiye burjuvazisinin hainlikleri gizli bir biçimde aklanırken, M. Suphi'nin «uzlaşmacı» tavrına «dikkat çekili»yor. Küçük burjuva devrimcileri işçi sınıfına ve onun öncülerine inançsızlıklarına yeni yeni halkalar eklerken, kaynak olarak bozguncılara dayanmaktan da geri kalmıyorlar. Kuşkusuz küçük burjuva devrimcileri bu saldırılarına «geçmişi araştırıyoruz» kılıfını geçirebilirler, işçi sınıfına inançsızlıklarına kendileri açısından haklı bazı nedenler bulabilirler. Ancak işçi sınıfına, onun öncü gücüne güvenmemenin kendilerini daha nerelere kadar götürebileceğini bulundukları konumda bile değerlendirebilme olanağı hepüz vardır. Küçük burjuva devrimciliğine kapılananların bu olanağı değerlendirmeleri, çöküş sürecinin dipsiz bir uçurum olduğunu görmeleri gerekir.

Kimi küçük burjuva devrimci gruplar da içinde bulundukları ideolojik - politik bunalımdan, çöküş sürecinden kurtulmak için ipliği pazara çıkmış troçkist sloganlara sarılıyorlar. Bunlardan bir grup, gençlik için çıkardıkları yayın organının son sayısında **«Devrimci Öğrenciler İşçiler Arasına»** sloganını kapağına almış. Adeta, **«bizi öğrenciler arasında boğulmaktan kurtarın»** der gibi bir çağrışım uyandırıyor okuyucuların düşüncesinde. Fakat belki de bu grubun başları bu sloganın 1968'de İngiltere'de toplanan troçkist «Sosyalist Emek Ligi»nde formüle edildiğinin farkında değiller. Ancak bu sloganın gerekçelerinin de tıpatıp birbirine benzemesi bir rastlantı mı? Troçkistler de «işçi sınıfı hareketinin bunalımı»ndan sözediyorlardı, ve bu «bunalımı aşmak» için gençlerin eğitilip işçilerin arasına gönderilmesini öneriyorlardı, bizim küçük burjuva devrimcilerimiz de «Marksizm-Leninizmin halen aydınlar arasında etkin olduğu»nu, «işçi sınıfına inmediği»ni, «sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketinin birleşemediği»ni ileri sürüyorlar ve kadrolarını, yani «devrimci öğrencileri işçiler arasına» salıyorlar. Buradan iki sonuç ortaya çıkıyor: **Birincisi**, biz bu sözde devrimci küçük burjuva nitelikli akımların troçkizmden çok şeyler devşirdiğini ileri sürdüğümüzde kızıp reddediyorlardı: «Hayır biz troçkist değiliz!» Fakat yakayı bu kez iyi ele verdiler. Şimdi, troçkist tezlere sarılmadıklarını, troçkizmden elini-eteğini çekerek kanıtlayabilirler. **İkincisi**, küçük burjuva devrimcisi bu akımlar proleter devrimcilik adına mangalda kül bırakmıyorlardı.

Atmak zorunda kaldıkları «Devrimci Öğrenciler İşçiler Arasına» sloganı ile proletaryanın saflarında ne kadar tabansız olduklarını açığa vurdular. Şimdi yapacakları en namuslu devrimci görev işçi sınıfının dışından gazel okumaktan vazgeçip, işçi sınıfı hareketine saygı göstermektir. Küçük burjuva bunalımlarına bulabilecekleri en iyi çare de budur. Mevcut rotalarına devam ettikleri sürece troçkist sloganlara sarılmaktan kurtulamıyacaklarını bilmelidirler.

KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİNİN TAKTİĞİ: GERÇEKLEŞMEYECEK HEDEFLER İÇİN İLERİ!

Küçük burjuva devrimci grupların ortak özelliklerinden birisi de tabanlarına sürekli gerçekleşmeyecek hedefler göstermeleridir. Onlar ideolojik-politik açmazlarını böylelikle gizlemeye, çöküş süreçlerini durdurmaya çalışırlar. Küçük burjuva devrimcisi grupların 1973 yılından bu yana ağızlarında sakız olan bir söz vardır: «Proleter devrimci partinin inşa dönemindeyiz». Fakat acemi şarkıcılar gibi ıslıkla söyledikleri bu tekerleme nedense hiç gerçekleşmez. Çünkü «proleter devrimci partinin inşası» için öne koydukları şartlar kendilerinin hiç bir zaman gerçekleştiremiyecekleri şartlardır. Bölünürler, bölünen grupların hedefi de yine «proleter devrimci partinin inşası»dır ve her bölünmeden sonra «inşa» için önlerine koydukları şartlar daha da ağırlaşmıştır. Anlaşılan bu gidişle «sürekli inşaatçı» kalmaya mahkumlar. Küçük burjuva devrimcileri «proleter devrimci partiyi inşa» etmekten neden bu denli korkarlar? Çünkü kazara böyle bir «parti»yi kursalar foyaları ortaya çıkacak, takke düşüp kel görünecektir. «İnşa» edecekleri böylesine bir partinin, adına konuştukları işçi sınıfına dayanmayan, sadece öğrencilerden oluşan bir aydınlar kulübü olduğu anlaşılacaktır. Onlar bu sonucu çok iyi bildikleri için, partiyi kurmak yerine «inşa» sürecini hedef gösterip, hiç bir zaman gerçekleştiremeyecekleri bu hedefle tabanlarını avutmayı tercih ediyorlar. Nasıl olsa diye düşünüyorlardır, serapın «serap» olduğunun anlaşılması bir hayli zaman alır...

«ÖNCÜ SAVAŞ» MASKARALIĞI

Küçük burjuva devrimciliğinin gerçekleşmeyen hedeflerinden birisi de sürekli çığırtkanlığını yaptıkları «öncü savaşı» tezidir. Gençliğe çok cazip gelecek terimlerle donattıkları bu tezi, silahlı devrim hareketiyle eşdeğerde tutarlar. Halbuki «öncü savaşı» maskaralığının, dünya devrim hareketinin mücadele biçimlerinden birisi olan silahlı devrim hareketi ile ortak hiç bir yanı yoktur. Onlar utanmadan sahip çıktıkları banka soygunlarına, adam kaçırmalara pespaye «öncü savaşı» adını takıp, Vietnam'da, Angola'da, Mozambik'te, Küba'da başarıya ulaşan silahlı devrim hareketleriyle eşdeğerde tutup, dünya devrim hareketinin saygınlığından yararlanmaya çalışıyorlar. Ancak dünya devrim sürecinin gelişim özellikleri kitleler tarafından anlaşıldıkça, küçük burjuva devrimciliğinin yalan silahları teker teker elden düşüyor. ("Öncü savaşı" maskaralığı üzerinde ileride ayrıntılı bir biçimde duracağız.)

SONUÇ

Yukarıdaki değerlendirmenin sonuçları, küçük burjuva devrimciliğinin çöküş sürecinin günümüzde derinleştiğini göstermektedir. Ancak bu derinleşme kendiliğinden değil, işçi sınıfı hareketinin yükselişi ile ters orantılı bir biçimde hızlanmıştır. Buradan çıkarılması gereken sonuç, küçük burjuva devrimciliğinin mevzilerini kendiliğinden bırakmıyacağıdır. İşçi sınıfının daha da şiddetlendireceği ideolojik-politik savaşım, küçük burjuva devrimciliğini şu anda bulunduğu mevzilerden de geri atacaktır. Kuşkusuz bu noktada işçi sınıfının yolundan yürüyen gençliğe özel bir görev düşecektir. Bu görev, öğrenci gençlik içerisinde mevzilerini güçlendirmeye çalışan küçük burjuva devrimciliğine karşı işçi sınıfımızın ideolojik-politik hattına uygun bir biçimde savaşımı şiddetlendirmektir. Eylem birliği nedeniyle küçük burjuva devrimciliğine karşı yürütülen ideolojik savaşımdan verilen en küçük taviz, onların güçlenmesine uygun boşluklar yaratır. İlerici - yurtsever gençlik hareketi için ideolojik alanda boşluk düşünülemez!

Son bir nokta: Küçük burjuva devrimciliğinin çöküş sürecinin derinleşmesi, yokolması anlamına gelmez. Çünkü küçük burjuva devrimciliğinin nesnel temeli küçük burjuvazidir ve kapitalizm her an küçük burjuvaziyi doğurur. Hatta küçük burjuva alışkanlıkların ve özelliklerin devrimden sonra uzun bir süre varlığını koruyacağı gözönünde tutulmalıdır. Bu nedenlerle küçük burjuva devrimciliğinin her biçimine karşı verilecek ideolojik-politik savaşım ardıcıldır.

BARTIN EĞİTİM ENSTİTÜSÜNDE,

EYLEM BİRLİĞİNİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER

2. MC döneminde açılan Bartın E. E. deki faşist işgal, başta öğrencilerin, öğretmenlerin olmak üzere bölgedeki demokratik güçlerin çabalarıyla kırıldı. Bu amaçla, Bartın'da ve Zonguldak'ta mitingler düzenlendi. «Devrimci Yol» ise bu mitinglere «anti-faşist ilkeleri farklı yorumladıkları» gerekçesiyle katılmadı.

Faşist işgal kalktığına göre «Devrimci Yol»a tek yol kalıyordu. Kendi dışında kimseyi tanımamak. 800 öğrencinin bulunduğu E.E.'de, 200 kişi ile TÖB-DER salonunda yapılan bir seçimle «Devrimci Yol» okul komite seçimini 97 - 125 «kazandı». İlginç olanı ise, seçimler sırasında «Devrimci Yol» adına konuşan temsilci, 4 ay önce faşist işgal döneminde kanıyla, canıyla mücadele veren ilericilere neler çektirdiğini unutarak konuşmasında bol keseden «Revizyonizm» suçlaması yapmasıydı. Dün faşistlere seminer veren bu «eski faşist» bu gün «Devrimci Yol»a seminer veriyor.

«Devrimci Yol» dergisi okul komitesi seçim haberini verirken; kendileri dışında eylem birliği yapmış olanları «Kutsal ittifak» olarak niteliyerek; İlerici Yurtsever Gençler, SGB, Kurtuluş, Genç Öncü'den oluşan, seçimlerin okul çoğunluğuna dayanarak yapılmasını isteyen birliğe çamur atıyordu.

Yine Eğitim Enstitüsünde, Fahrettin Yılmaz'ın katledilmesini protesto için yapılacak forum öncesinde «Devrimci Yol», komite olarak İlerici Yurtsever Gençler'e «Biz maocularıdan söz aldık onlar sosyal-faşist demeyecekler, siz de maocu bozkurt demeyin» uyarısında bulundular. Forumda; «Devrimci Yol», «Kurtuluş», «maocular» ve «İlerici Yurtseverlerin» konuşacağına karar vermişti. İlerici Yurtseverler adına konuşan temsilci, «maocuların katıldığı böyle bir forumun demokratik olmadığını, maocuların ilericilere karşı, faşistlerle aynı yöntemleri uygulayarak saldırdıklarını, bunu en son Fahrettin Yılmaz'ın faşistler tarafından katledildiği sırada, Ankara'da maocu bozkurtların 4 İGD üyesini tarayarak yaraladıklarını» belirterek «ölen ilericilerin faşizme karşı mücadelelerine saygısızlık yapmamak için maocularla birlikte bir foruma katılmayacaklarını» açıkladı. Bunun üzerine İlerici Yurtsever Gençlerle birlikte, SGB, Genç Öncü ve demokrat kitle salonu terketti. Böylece maocular konuşamadan forum bitmiş oldu.

Aynı günlerde Bartın'daki M.T.A. kampında «Devrimci Yol»dan bir kişinin «Genç Öncü»den bir kişi ile yaptığı tartışma bahane edilerek, E. E.'deki «D. Yol» taraftarları gece 2'de kampı basarak işçilere hakaret ettiler. «Size devrimci terör'ün ne olduğunu göstereceğiz» diyerek tehditler savurdular. Bunun üzerine yataklarından dışarı çıkan işçiler «öncü savaşçıları» dışarı püskürttüler. Tabii onlar da kaçarken kampı taşlamayı ihmal etmediler. Bu konu üzerine Dev-Maden-Sen Bölge Temsilcisi, İlerici Yurtsever Gençler adına bir temsilci, SGB'nin yaptığı bir toplantıda konuştu. Toplantıda, İlerici Yurtsever Gençler adıne konuşan arkadaş «saldırıların gerekçesi ne olursa olsun bu saldırının temelde işçi sınıfına yönelik bir saldırı olduğunu ve 'yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur' diyen gençliğin hangi şartlar altında olursa olsun işçi sınıfının yanında yer alacağını ve ona uzanan ellerin kırılacağını» belirtmiştir.

İlerici Yurtsever Gençliğin tüm uyarılarına rağmen bu tavırlarını düzeltmeyen, eleştirilere kulak asmayan, derneklerinden sorumlu kişilerin öncülüğünde topluca kamp basmayı bile «bizi bağlamaz» le geçiştiren «D. Yol» un bu yolculuğu kendisine bir şey getirmeyeceği gibi gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şövenist eylem birliğini de zorlaştırmaktadır.

Bartın'da da gün geçtikçe güçlenen İlerici Yurtsever Gençler, tüm engelleme ve olumsuz tavırlara rağmen gençliğin eylem ve cephe birliğini örmede üzerine düşen onurlu görevi yerine getirecek ve işçi - gençlik davanışmasını daha yükseklere çıkaracaktır.

İşçi sınıfına uzanan eller kırılacaktır.

YAŞASIN GENÇLİĞİN ANTİ-FAŞİST, ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-ŞÖVENİST EYLEM BİRLİĞİ!

YAŞASIN İGD!

Bartın İlerici Yurtsever Gençliği

sapık akımları iyi tanıyalım

Bugün, demokrasi güçlerini ve demokratik yığın örgütlerini arkadan hançerleyen maocuların maskesi düşmüştür artık. Bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm uğruna verdiğimiz savaşım aynı zamanda, uluslararası gericiliğin vurucu gücü, savaş kışkırtıcısı ve barış düşmanı maoculuğa karşı savaşarak utkuya ulaşabilir. Maoculuğun işbirlikçi tekelci burjuvazinin beşinci kolu olduğu gün gibi ortadadır.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde bu karşı devrimci akımlar, ULUSAL SORUN'un arkasına gizlenerek çalışmalarını sürdürmek istiyorlar. Demokratik yığın örgütlerine baskınlar düzenlemek, ilericilere, yurtseverlere devrimcilere saldırmak gibi başarılı 'eylemlerini' sürdürüyorlar.

Biz Çüngüş ilerici yurtsever gençliği olarak bunlara karşı savaşımın bilincindeyiz. Gençliğin yığınsal örgütü İGD'de birleşiyoruz. Bu durum dostlarımıza umut, düşmanlarımıza korku veriyor.

Üç - dört ay öncesine kadar 10 adet İYG Çüngüş'te satılamazken, bugün 40'ı aşkın İYG ve bir o kadar LİSELİ GENÇLİK satılıyor. Bu durum İYG aleyhindeki kampanyaları gerici, faşist propagandayı etkisizleştiriyor, boşa çıkarıyor.

Ülkemizdeki Türk, Kürt ve tüm ulusal azınlıklar gençliğinin İGD'de birleşmesi gericileri, maceracıları, maocuları, daha da korkutmaktadır. İGD aleyhindeki kampanyalar ve İGD'ye uzanan eller kırılacaktır.

Çünkü; yiğit işçi sınıfımız, kendi yolundan yürüyen gençliği gözbebeği gibi koruyor.

Çünkü; İGD işçi, köylü, öğrenci gençliğin savaşımında kininde, cesaretinde, yüreğinde güçlenmiştir.

YAŞASIN TÜM ULUSAL DEMOKRATİK GÜÇLERİN EYLEM VE CEPHE BİRLİĞİ.

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK CEPHE.

ÇÜNGÜŞ'LÜ İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

İGD'li olmak yüreklere korku salıyor!

Mercan Kuş, İskenderun İGD Şubesi üyesi olduğu için işinden çıkarıldı. Sabah işe gelen Mercan Kuş'a «sen niye derneğe kayıtlısın?» diye bağırarak saldıran patron, 5 adamı ile arkadaşımızı elbiseleri yırtılıncaya dek dövdüler. Bununla da yetinmeyip, **«bu çocuk çırakları isyana teşvik ediyor»** diye başka iş bulması engellendi.

Çukurova Kırank Taşlama Atölyesi'nde çalışırken işsiz kalan Mercan Kuş 18 yaşında. Bundan sonrasını Mercan Kuş şöyle anlattı: **«Daha önce okuyordum. Maddi olanaksızlıklardan okulu bıraktım. Bugün kovulduğum işe girdim. İGD Gençlik Bürosu'nda görev aldım. İşyerinde İYG satışı yapıyordum. Bunları bilen patron beni kovdu. Böylece işçi, köylü, öğrenci gençliğin gür sesi, göz nuru İYG'yi susturacağını sandı.»**

- İSKENDERUN'DAN İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

F.ALMANYA ÖĞRENCİ ÇALIŞMA GRUBU

9.7.1978 günü Münster'de bir araya gelen Federal Almanya'daki yüksek öğrenim gençliğinin temsilcileri bizler, yaptığımız toplantı sonunda, gittikçe ağırlaşan yaşam şartlarının artırdığı sorunlarımız ancak, birlikte hareket ederek, kamuoyunu bu konuda sürekli aydınlatarak ve sürekli fikir alışverişinde olarak, çözüm getirici yaklaşımda bulunabileceğimiz konusunda fikir birliğine vardık ve bir çalışma grubu oluşturduk.

Sorunlarının bilincinde tüm öğrenci arkadaşları çalışmalarımıza katılmaya çağırıyoruz!

Münster ve Çevresi Türkiye'li Öğrenciler Birliği (MÜTÖB)

Türkiye Öğrenci Birliği Batıberlin (TÖB - B)

Bochum Öğrenci Çalışma Grubu

München Öğrenci Çalışma Grubu

Dortmund Öğrenci Çalışma Grubu

Essen Öğrenci Çalışma Grubu

Wuppertal Öğrenci Çalışma Grubu

Köln Öğrenci Çalışma Grubu.

İLİŞKİLER İÇİN ADRES:
FEDERAL ALMANYA ÖĞRENCİ ÇALIŞMA GRUBU
Koordinasyon ve Haberleşme Sözcülüğü
Geststr. 2 — 44 MÜNSTER
Tel: 0251/43 55 3

Belçika'da İYG'yi Yaygınlaştıracağız!

Herşeyden önce gösterdiğiniz yakın ilgiye teşekkür ederiz. Bizler «Belçika'daki Türkiye Gençlik Birliği» yöneticileri aldığımız kararlarla İlerici Yurtsever Gençlik Gazetesi'ni daha geniş kitlelere yaymak ve satmak için çalışacağız. Devrimci selamlarımızla.

BTGB adına
C. DOĞAN

ÖLÜMÜNÜN 10. YILDÖNÜMÜNDE

VEDAT DEMİRCİOĞLU ANILDI

İlerici yurtsever Türkiye gençliği, halkımızın yiğit evladı, ilk gençlik şehitlerinden Vedat Demircioğlu'nu 24 Temmuz 1968 günü kaybetti, ama unutmadı. Amerikan emperyalizmine ve onun Akdeniz'deki saldırgan gücü 6. Filo'ya karşı anti-emperyalist eylemlerde halkımızın ulusal bağımsızlık tutkusunu, emperyalizme karşı derin nefretini dile getirirken öldürülen Vedat Demircioğlu'nu anmak için, yurdun çeşitli yerlerinde yığınsal gösteriler düzenlendi. Bildiriler dağıtıldı, afişlemeye çıkıldı. Anma gösterilerinin en anlamlısı İstanbul'da Vedat'ın öldürüldüğü yerde düzenlenen yığınsal gösteri oldu.

22 Temmuz günü İstanbul'da 1000'i aşkın ilerici yurtsever genç, eylemlerine Taksim'de başladılar. Daha sonra **«Vedatlar Ölmez»**, **«Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi»**, **«NATO'ya, CENTO'ya Hayır»**, **«6. Filo'ya Hayır»** sloganlarıyla Gümüşsuyu'na yürüdüler. Burada yapılan konuşmada Vedat Demircioğlu'nun yaşamı ve savaşımı anlatıldı. Bir Amerikan bayrağı yakıldı. İlerici yurtsever gençler daha sonra Dolmabahçe'ye doğru yürüyüşe geçtiler. Dolmabahçe'de Amerikan askerlerinin taşlandığı, denize döküldüğü yerde toplandılar. Burada yapılan konuşmada ilerici yurtsever gençliğin anti-emperyalist savaşımdaki yeri ve önemi üzerinde duruldu. 6. Filo'yu simgeleyen bir gemi maketi ve Amerikan bayrağı yakıldı. İlerici yurtsever gençler hiç bir olaya meydan vermeden devrim andı içerek gösterileri bitirdiler.

İlerici yurtsever gençlik, bu somut eylemleriyle, gençliğin anti-emperyalist geleneğinin kararlı savunucusu olduğunu, gençlik şehitlerinin anısını her zaman diri tutacağını göstermiştir.

Gençlik düşmanı sapık akımlar, ilerici yurtsever gençliğin 22 Temmuz çıkışını küçük gösterme, karalama işgüzarlığına kapılmışlardır. Her olayda olduğu gibi maocular, Demircioğlu olayını ve 1968 anti-emperyalist çıkışının özünü çarpıtmak için kolları sıvamışlardır. Anma toplantıları düzenleyerek hedef şaşırtmak amacına yönelmişlerdir. Maoculuğun anti-emperyalist çıkarların savunucusu olamıyacağı açıktır. Ama bu hiç bir şekilde maocu demogojinin içyüzünün açığa vurulmayacağı anlamına gelmez. Tersine anti-emperyalist konumları güçlendirmek, yeni mevziler kazanmak savaşımı, emperyalist ve gerici güçlerle birlikte maoculuğa karşı savaşımı zorunlu kılmaktadır.

Böylesi anti-emperyalist çıkışların hem emperyalist güçlere hem de onların yerli işbirlikçilerine, faşistlere, maoculara indirilen birer darbe olduğunun bilinciyle hareket edelim. Eylem birliği yolunu tutalım. Anti-emperyalist, anti-faşist gençliğin tüm güçlerini birleştirelim.

İSTANBUL'DAN İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

DÜSSELDORF İŞÇİ DERNEĞİ KONGRESİNDE

bozguncuların provokasyonu

Düsseldorf İşçi Derneği (DİD)'in 18 Haziran 1978 günü yapılan olağanüstü genel kurulunda derneğimizin çalışmalarını ileriye götürecek birçok önemli kararlar alınmıştır.

Ayrıca dernekte bölücülüğün başını çeken, derneğin programını ve tüzüğünü kötüye kullanan Recep Genç, Süleyman Baysal, Necati Ertürk ve bir grup bozguncu, birlik düşmanı üyeler oybirliği ile dernekten ihraç edilmişlerdir.

Son derece üzücü, yüz kızartıcı yalan ve suçlamalarla Olağanüstü Genel Kurula hazırlanan bu kişiler ev ev dolaşarak üyelerden baskı zoruyla oy almaya çalışmışlardır. Hatta bazı kadın üyelerimiz de dahil olmak üzere çeşitli arkadaşlarımızı evlerinde ve işyerlerinde ölümle tehdit etmişler, bu yetmiyormuş gibi, bir kadın üyemizin kendilerine olumlu yanıt vermemesi üzerine, kocasına işyerine karısını göndermemesi için baskı yapmışlardır.

İlerici, bilinçli, yurtsever, birlikten yana üyelerimiz tüm bu baskılara karşın yine de yığınsal bir şekilde Genel Kurul'a katıldılar.

Üyelerimizin Genel Kurula kalabalık ve disiplinli bir şekilde katılması, birlik düşmanı bu kişileri şaşkına çevirmiştir. Genel Kurulda kaybedeceklerini anlayınca faşistleri bile geride bırakacak provokasyon ve saldırılara başvurarak başlamış olan kongreyi sabote etmeye çalışmışlardır. Bu bölücü **«Kıvılcımcı»** grubun her türlü engellemelerine rağmen üyelerin ezici çoğunluğu ile Divan Başkanlığı seçimi yapıldı ve FİDEF Genel Başkanı Hasan Özcan divan başkanlığına seçildi. Seçimden sonra bu grupta bulunanlar saldırıya geçerek işçi sınıfı düşmanı yüzlerini yeniden ortaya koydular. Dernek üyesi Recep Genç divan başkanına bütün üyelerin ve konukların duyabileceği bir sesle bağırarak **«Canını kurtarmak istiyorsan hemen buradan defol!»** dedi. Fakat bu kurusıkıya FİDEF Genel Başkanı'nın aldırmadığını görünce kendisi salonu terketti. Divanın oluşmasından sonra üyelerimizin ve konuklarımızın yaptığı saygı duruşunda abuk sabuk konuşmalarını sürdüren bu kişiler, emekçi halkımızın ve işçi sınıfımızın insanca bir yaşam için verdiği şehitlere de saygısızlık ederek tüm gayretlerine rağmen kongrenin sürdürülmesini engelleyemeyince lokal kira anlaşmasının özel bir kişiye ait olduğunu söyleyerek polis çağırdılar. Lokalin özel bir ev olmasından dolayı boşaltılmasını istediler. Dernek üyeleri ve başkanlık divanı bunun üzerine genel kurulun tüzüğe uygun olarak başka bir yerde sürdürülmesini karar altına aldı. Sonra, kalınan 4. maddeden itibaren genel kurul başka bir yerde tamamlandı. Seçilen yeni yönetim kurulu ilk toplantısında önümüzdeki dönem çalışmalarının da bir programını yaptı ve ilk iş olarak meslek kurslarını başlatmayı kararlaştırdı.

DÜSSELDORF İŞÇİ DERNEĞİ (DİD)

karşıyaka'da faşizmi protesto eylemi

İlerici - yurtsever gençlerin düzenlediği, Doçent Bedrettin Cömert'in öldürülmesi ile ilgili "Faşizmi protesto gösterisi" 14.7.1978 günü İzmir - Karşıyaka semtinde yapıldı.

Halk tarafından da büyük ilgi ile izlenen ve 500 ilerici, yurtsever gencin katıldığı gösteride, "Faşist katillerden hesap sorulsun!", "Evlat acısına son!", "Faşizme geçit yok!" belgileri sık sık haykırıldı. Gençler faşist cinayetleri kınayan bir konuşmadan sonra dağıldılar.

KARŞIYAKA'LI İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

EMPERYALİZMİN AFRİKA POLİTİKASI VE

YENİ - SÖMÜRGECİ

Bugün Afrika kıtasında olup biten leri anlamak için emperyalizmin oynadığı sömürgeci ve yeni sömürgeci oyunları bilmek, bunların ışığında olayları değerlendirmek gerekiyor. Öncelikle kısa da olsa sömürgeciliğin geçirdiği evrelere değinmek zorunlu oluyor.

EMPERYALİZM VE SÖMÜRGECİLİK SİSTEMİ

Bilindiği gibi sömürgecilik, emperyalizm ile birlikte bir sisteme dönüştü. 20. yüzyıla doğru gelişmiş kapitalist ülkeler topraklarını bir kaç kat, hatta bazen 20 - 30 kat aşan sömürge imparatorlukları kurmuşlardı. Bu neyi gösteriyor? Emperyalizmin doğasında sömürgeciliğin olduğunu gösteriyor. Sömürgeciliğin emperyalizmin kollarında büyüyüp, beslendiğini doğruluyor.

Lenin **«Emperyalist dönem; bir yanda, bir grup emperyalist devlet arasındaki ve öte yanda, bir sömürge ülke ile sömürgeci ülkeler arasındaki çelişkilerin (kapitalizmde zaten mevcut olan bu çelişkilerin) şiddetli bir şekilde keskinleşmesiyle ve ulusal kurtuluş hareketlerinin eşi görülmedik ölçüde yükselişiyle karakterize edilir»** diyor.

Kapitalizmin aşırı kâr tutkusu, kendi ülke emekçilerinin sömürüsünün bu tutkuyu karşılayamaması emperyalistleri Afrika, Asya ve Latin Amerika'nın geniş pazarlarına yöneltti.

Emperyalistler, ülkeleri sömürgeleştirme ve bağımlı kılma yolunda her türlü yola başvurdu. Halklara en şiddetli ve insanlık dışı işkenceler yaptı. Zulüm, baskı ve yasa - dışılığın her türlüsüne başvurdu. En basit demokratik, insanca haklardan yoksun bıraktı.

Ancak, emperyalizmin sömürgecilik sistemi sonsuza dek süremezdi. Halka, ileriye kapalı herşey gibi o da yıkılmaya mahkumdu. Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi ile kapitalizm yeni bir evresine; genel bunalım evresine girdi. Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin utkusu sömürgecilik sisteminin yıkılış yolunu açtı.

II. Dünya Savaşı sonrası faşizmin sistem olarak çöküşü, sosyalizmin saygınlığının artması, dünya sosyalist sisteminin doğuşu sömürgeciliğin çözülme sürecini hızlandırmıştır. Dünya sosyalist sisteminin oluşumuyla başlayan kapitalizmin genel bunalımının ikinci evresi ve bunu izleyen üçüncü evresinde sömürgecilik sistem olarak tarihin çöplüğüne gönderilmiştir. Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nden 1950'lere, 1950'lerden günümüze, yüzlerce sömürge ve emperyalizme bağımlı ülke ulusal bağımsızlığını kazanmıştır. Afrika'da, emperyalizme karşı esen bu ilerici rüzgârdan payını almıştır. 1956'dan 1964 yılına kadar 34 Afrika ülkesi ulusal bağımsızlığını elde etmiştir.

SÖMÜRGECİLİK SİSTEMİNİN ÇÖKÜŞÜ TARİHSEL ÖNEMDE BİR OLAYDIR

Sömürgeciliğin bir sistem olarak çöküşü, temel içeriği kapitalizmden sosyalizme geçiş olan çağımızda dünya sosyalist sisteminin oluşumunu izleyen tarihsel önemde ikinci büyük olaydır. Ulusal kurtuluş savaşlarının devrimci dalgasının dünyayı sarması, emperyalist - kapitalist sisteme ölümcül darbeler indirmiştir. Sosyalizme geçişe katkıda bulunmuştur.

Sömürgeciliğin sistem olarak çöküşü, emperyalizmin sömürgecilikten vaz geçtiği anlamına gelmiyor. Tersine emperyalizmin mevcut koşullara kendini uyarlama özelliği de göz önüne alınarak - sömürgeci ve yeni sömürgeci yöntemlere başvuracağını bilmek ve ona göre savaşımı ardıcıl sürdürmek zorunlu oluyor.

Sömürgecilikle özde aynı olan yeni sömürgecilik ne anlama geliyor? **«Yeni sömürgecilik, kapitalizmi yayacak ve sağlamlaştıracak, ulusal kurtuluş hareketlerinin ilerlemesini engelleyecek, olanak ölçüsünde en büyük kârı koparacak, emperyalizmin ekonomik, politik, ideolojik ve askeri - stratejik dayanaklarını güçlendirecek şekilde daha işlenmiş yöntemler ve manevralar aracılığıyla, emperyalist güçlerin, eski ve mevcut sömürgeleri konusunda, kapitalizmin genel bunalımı ve sosyalizme geçiş döneminde izlediği sömürgeci politikadır.»** (V. Vahruşev, Yeni Sömürgecilik, s. 60, Konuk Yayınları)

Özde aynı kalmasına karşın sömürgecilik görünüm değiştirdi. Daha "gizli", daha işlenilir, bazen de daha "ılımlı" yaklaşımlar belirdi.

EMPERYALİZM VE YENİ SÖMÜRGECİLİK

Emperyalizmin yeni sömürgecilige yönelmesinin başta gelen nedenlerinden birisi, ulusal kurtuluş hareketlerinin politik bağımsızlığın kazanılmasından sonra anti - emperyalist niteliğinin devam etmesidir. Halkların, açık yağma ve talana aralık kapı bırakılmaması eğilimlerinin ağır basmasıdır. Politik bağımsızlığa kavuşmuş ülkelerin birçoğu, sosyalist ülkelerle sıkı işbirliği içinde kendi devlet sektörlerini kurmayı, kendi ekonomik güçlerini yaratmayı, emperyalizmin sömürgeci politikasının kapitalist kalkınma yolunu özendirme girişimlerine tercih etmişlerdir. Bu ülkelerden çoğu emperyalizmin ince manevralarına karşı, kapitalist olmayan gelişme yoluyla, ulusal bağımsızlığı toplumsal kurtuluşla tamamlama yolunu seçiyorlar. Sosyalizme yöneliyorlar.

KAPİTALİST OLMAYAN KALKINMA YOLU VEYA SOSYALİZME GEÇİŞİN BİR BİÇİMİ

Sömürge boyunduruğundan kurtulan genç devletler politik bağımsızlığın ekonomik bağımsızlıkla tamamlanamadığı yerde emperyalizmin kucağına düşmenin kapıda bekleyen tehlike olduğunu biliyorlar. Bu ülkelerin büyük bir kesiminde ekonomik gelişmenin düzeyinin düşük olması, kapitalizm öncesi ilişkilerin varlığı kuşkusuz sosyalizme geçişi zorlaştırıyor. Ancak dünya sosyalist sisteminin varolduğu koşullarda bu ülkelerin kapitalist aşamadan geçmeden, sosyalizme geçişi mümkündür. Lenin **«Geri kalmış memleketler, ilerlemiş ülkeler proletaryasının yardımı ile, kapitalist gelişme aşamasını atlamak suretiyle sovyet düzenine ve belirli gelişme aşamaları aracılığıyla da komünizme geçebilirler»** derken, işte bu gerçeğe parmak basıyor. Nedir kapitalist olmayan kalkınma yolu?

«Kapitalist olmayan yol, kapitalist gelişme aşamasına ulaşmamış memleketleri sosyalizme götüren yoldur. Fakat bunun için de, diğer bazı ülkelerde proletarya diktatörlüğünün kurulmuş olması veya sosyalizmin zafere ulaşmış bulunması şarttır. Ancak bu koşullar içinde onlar, genel olarak kapitalizmi veya gelişmiş kapitalizm aşamasını atlayıp, kapitalist olmayan yoldan sosyalizme doğru yürüyebilirler.» (Afanasiev, Bilimsel Komünizm, s. 156, Kızılırmak Yayınları).

Bu sözler aynı zamanda başta Sovyetler Birliği olmak üzere diğer sosyalist ülkelerin her türlü yardımlarının yönelimini açıklıyor. Ulusal kurtuluş hareketlerini utkuyla noktalayan halklara, sosyalist yönelmelerinde hizmetlerine sunulan geniş olanakların anlam ve içeriğini sergiliyor.

KAPİTALİST OLMAYAN KALKINMA YOLUNUN BAŞARISI BİR DİZİ ÖN KOŞULUN VARLIĞINI GEREKTİRİR

Şu da bir gerçek ki, kapitalist olmayan kalkınma yolu ile sosyalizme geçiş kolay, sancısız bir süreç değildir. Başarısı bir dizi ön koşulun bir araya gelmesine bağlıdır. Bu etmenlerin başında, hareketin başını çeken güçlerin eğilimi, yönelimleri, devrimci demokratik yönetimin halk yığınlarının çıkarlarını herşeyden üstün tutması gelmektedir. İlerici ve gerici güçlerin harekette etkinlik kurabilme güçleri, sonucu belirleyecek önemli noktalardan biri olmaktadır. Bilindiği üzere, ulusal kurtuluş hareketlerinde işçi sınıfından burjuvaziye değin bir dizi sınıf ve katmanlar yelpazesi yeralıyor. Ulusal bağımsızlığa kavuşulduktan sonra, ülkenin geleceği büyük ölçüde, bu yelpazede hangi kanadın üstün geleceğine - işçi sınıfının nicel nitel üstünlüğü mü, yoksa emperyalizmin işbirliğine yönelmesi olası güçlerin üstünlüğü mü? - bağlı kalıyor. İşçi sınıfının nicel ve nitel olarak harekete ağırlığını koyduğu, diğer yurtsever güçlerle bağlaşıklığını pekiştirdiği ülkelerde sosyalizme doğru hızla ilerleniyor. Moğolistan bu geçişe somut bir örnektir. Vietnam somut bir örnektir. Bugün Mozambik, Angola, Etyopya, Cezayir, bu yolda ilerlemektedir. Madalyonun bir de ters yüzü vardır. Mısır'da, Sudan'da, Somali'de olanlar; ulusal burjuvazinin gerici elit kesiminin harekete ağırlığını koyduğu ülkelerde, ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşla tamamlayabılmenin güçleştiğini, kapitalist kalkınma yoluna sapmanın olası olduğunu gösteriyor.

EMPERYALİZMİN YENİ SÖMÜRGECİLİK YÖNTEMLERİ

Emperyalizmin tüm dünyada olduğu gibi, Afrika politikasını çizerken bunu çok derinden değerlendirdiğine kuşku yok. Emperyalizm, genç devletleri kapitalist gelişme yolunu seçmesi için zorluyor. Genç devletler eğer bu yolu seçmişse, **"istikrarlaştırma"** adı altında kendi egemenliğini güçlendirici, uluslararası tekellerin çıkarlarını koruyucu yönde adımlar atması, kararlar alması için maddi ve askersel yardımlarını hızlandırıyor. Bu ülkelerin hammadde ve sanayi kuruluşlarını denetlemek, emperyalizmin askeri ve politik bloklarına sokmak için çaba harcıyor. Politikasını gerçekleştirmede Sedat gibi, Mobutu gibi işbirlikçilerden ve onların temsil ettiği sınıflardan güç alıyor. Kapitalist olmayan gelişme yolunu seçenleri ise **"istikrarsızlaştırma"** için değişik ve ülke koşullarına uyarlayan yöntemlerle - darbe, ekonomik abluka, devlet adamlarının öldürülmesi vb. bu yoldan geri döndürmeye çalışıyor.

Emperyalist ülkelerin sözcüleri değişik demeçlerinde Afrika ülkelerinin bağımsızlığından yana olduklarını tekrar tekrar söylüyorlar. Onların bu bağımsızlıktan emperyalizme bağımlılığı anladıkları açıktır. Artık doğrudan yönetemedikleri ülkelere biçimsel bir bağımlılık vermek, dünya kamuoyu önünde kapitalizme duyulan tepkiyi böylelikle dizginlemeye çalışmak eğilimleri aslında koşulların gereklerine uymaktan başka bir anlama gelmemektedir. Bugün Rodezya'da emperyalist başlar bir "iç çözüm" planlamaktadırlar. Bu çözüm Rodezya halkının geleceğini temsil etmiyor. Önerilen son çözümler, sözümona **"çok - ırklı"** bir yönetim altında emperyalizmin çıkarlarını korumayı sürdürmeye yönelik girişimlerdir.

EMPERYALİZMİN SÖMÜRÜ POLİTİKASINDA ASKERSEL UYGULAMALAR ÖNEMİNİ YİTİRMEMİŞTİR

Afrika ülkelerini sömürmede emperyalistler güçlerini birleştiriyorlar. NATO

Zimbabve Yurtsever Cephesi'nin özgürlük savaşçıları.

LİK

başlarının dün Angola'da olduğu gibi, bugün de, Zaire'de kollektif biçimde hazırladıkları saldırı planını ortaklaşa uygulamaları bunu gösteriyor. Afrika'da ulusal kurtuluş hareketlerini ezmek için kollektif saldırı ordusu oluşturulmaya çalışılıyor. Askersel plandaki emperyalist saldırı ekonomik yaşamın tüm alanlarında sürdürülüyor. NATO ve Ortak Pazar'a egemen 8 ülkenin girişimiyle Zaire'nin ekonomisine el konulma kararı aldıkları açıklamaları ekonomik saldırının boyutlarını sergiliyor. Diktatör Mobutu'nun desteğini alan bu girişim besbelli ki, Zaire'yi Afrika'daki ulusal kurtuluş hareketlerini tehdit etmede truva atı olarak kullanmayı amaçlıyor. Bu karar gereğince emperyalizmin kasaları Mobutu'ya açılıyor. Zaire Merkez Bankası'nın 1. Müdürlüğüne Uluslararası Para Fonu'ndan bir yetkili getiriliyor. Merkez Bankası, Dünya Bankası'nın denetimine sokuluyor. Ekonominin tüm dallarına emperyalizm yanlısı, uluslararası finans kurumlarında çalışan uzmanlar yerleştiriliyor. Emperyalistler askeri planda da Mobutu'ya destek oluyor. Askeri danışman adıyla yerleştirilen emperyalist ajanları Şaba eyaletinde şiddet ve terörü yoğunlaştırmanın strateji ve taktiğini çiziyor.

Federal Almanya silah kartelleri Zaire'de ülkelerinin tüm büyüklüğüne eşit topraklar kiralıyorlar. Bu toprakları geniş askeri üslere dönüştürüyorlar. Amerika nükleer kırım silahlarını Güney Afrika'ya yerleştiriyor. İngiltere ve Fransa da onlardan geri kalmıyorlar.

EMPERYALİZM AFRİKA'DA KOLLEKTİF BİR SALDIRI ORDUSU OLUŞTURMA AMACINI GİZLEMİYOR

Uluslararası gericilik güçleri Afrika'da ulusal çatışmaları, iç savaşları körüklüyorlar. **"İçten fethedilen"** Somali'yi Etyopya üzerine sürdüler. Fas ve Moritanya gericilerini Sahra halkının üzerine yolladılar. Yalnız 1966 yılında 10 Afrika ülkesinde askeri darbeler düzenlendi. Afrika kıtasının yiğit evladı Patris Lumumba katledildi. Tüm bunlar, emperyalizmin Afrika politikasında askersel ve polisiye operasyonlara verdiği büyük önemin göstergeleridir.

Bugün NATO gibi emperyalizmin saldırgan paktlarında özel Afrika komisyonları kurulmuş durumda. "Afrika Afrikalılarındır" denilerek kıta üzerinde gerici, ırkçı, saldırgan ve faşist güçlerden bir **"güvenlik sistemi"** yaratılması planlanıyor. Güney Afrika, Şili, Brezilya, Arjantin ve Yeni Zelanda'dan kurulu, Güney Atlantik Antlaşması örgütü (SATO) kurulması girişimleri bu plana eşlik ediyor. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist - kapitalist sistem Afrika, Asya, ve Latin Amerika'da sarsılan pozisyonlarını saldırgan paktlarla onarma uğraşındadır. Planlanan ittifakın ismi bile NATO'ya o kadar yakın ki, ne için kurulacağını, ne işler yapacağını anlamamak olanak dışı.

ANTİ - KOMÜNİZM VE ANTİ - SOVYETİZM

Gelişmekte olan ülkelerin yaygın ve sistemli sömürüsü geçmişte olduğu gibi yine anti-komünizm ve anti-Sovyetizm paravanası ardında sürdürülüyor. Afrika kıtasında bu çığırtkanlık başlıca iki amaç için kullanılıyor. **Birincisi,**

gelişmekte olan ülkelerle Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler arasında gelişen işbirliğini baltalamak böylece bu ülkelerin kendilerine tümüyle bağlanmasını güvencelemek. **İkincisi,** bu ülkelere müdahale için gerekçe olarak kullanmak. Afrika'da emperyalist güçlerin müdahalelerinin, anti-komünizm ve anti-Sovyetizm kampanyalarıyla elele gitmesi raslantı değildir. Emperyalizmin sömürgecilik politikasındaki iki unsurun anti-komünizm ve içişlerine karışmanın birbiriyle bütünleştirilerek sürdürülmesidir.

Tüm gücünü sosyalizme ve Sovyetler Birliği'ne karşı kampanyalara katılmakta kullanan Pekin maocularının Afrika politikası emperyalizmin ekmeğine yağ sürmektedir. Maocular Angola'da FNLA ve UNITA gibi emperyalizmin çıkarlarını savunan güçleri desteklemişler. Somali'nin Sovyetler Birliği ile ilişkilerini keserek emperyalizmin saldırgan bir odağı durumuna gelmesini kutlamışlar, Zaire'ye yapılan emperyalist müdahalenin yanında yer almışlardır. Emperyalizmin kuklası diktatör Mobutu'ya silah satacaklarını açıklamışlardır. Bugün yine emperyalizmin yeni girişimlerinden yanadırlar. **"Sovyet yayılmacılığına"** karşı SATO'nun bir an evvel kurulmasını istiyorlar. Böylece, ulusal kurtuluş güçlerine karşı Şili'nin Pinoşe'sini Güney Afrika ve Rodezya'nın Vorster ve Smit'ini daha kolay destekleyeceklerini umuyorlar. Yardım etmek için bu devletlerin anti-komünist, anti-Sovyetik olması yetiyor, faşist olmak, ırkçı politika gütmek sorun olmuyor maocu yönetim için.

NE EMPERYALİSTLER, NE DE EMPERYALİZMİN AJANLARI MAOCULAR VE IRKÇILAR YENİ SÖMÜRGECİLİĞİN ÇÖKÜŞÜNÜN ÖNÜNE GEÇEMEYECEKLERDİR

Ne var ki, emperyalizmin tüm manevralarına, tüm güçleriyle emperyalizmin yanında yeralan maoculara karşın, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının anti - emperyalist hareketinin dünya devrimci sürecindeki rolleri durmaksızın büyümüştür, ve büyümesini sürdürüyor. 1969 Komünist ve İşçi Partileri Konferansı ana belgesinde belirtildiği gibi, **"Gezegenimizi sömürgecilikten tümüyle temizlemek, son merkezlerini de yıkmak, yeni örtülü biçimlerde yeniden canlanmasını engellemek çağımızın istemidir."** Bu istemi gerçekleştirmek dünya ölçeğinde emperyalizme, sömürgeciliğe, yeni - sömürgeciliğe, ırkçılığa, aparteid'e, faşizme ve gericiliğe karşı barış, ilerleme, sosyalizm, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve yeni bir ekonomik düzen savaşımını yükseltmekle olanaklıdır. Bu olanakları değerlendirmek, dünya devrimci güçlerinin ellerindedir. **"Emperyalizm ne yitirdiği tarihsel insiyatifi yeniden kazanabilir; ne de dünya gelişimini tersine çevirebilir. İnsanlığın ana gelişim doğrultusu, dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı ve tüm ilerici güçlerce belirlenmektedir."** (Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı, Haziran 1969 - Moskova, s. 116, Ürün Yayınları)

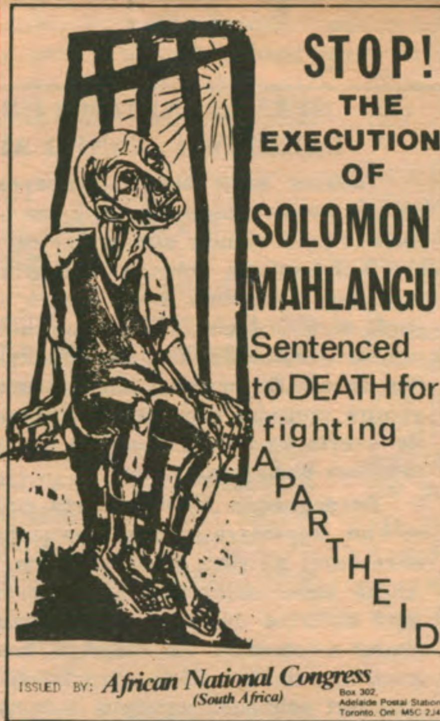

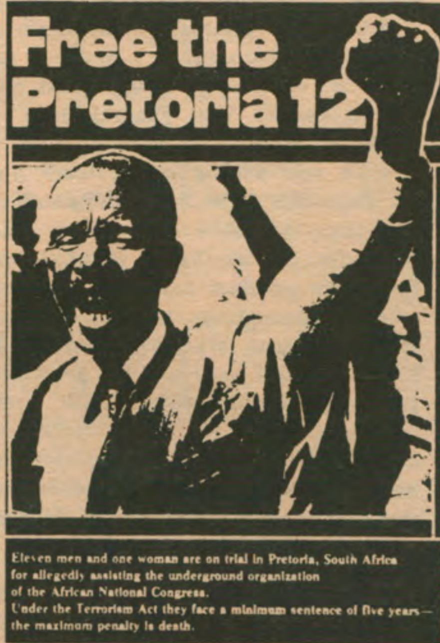
Güney Afrika'daki politik tutukluların salınmasını isteyen Soweto'lu göstericiler.

SOLOMON MAHLANGU'YA ÖZGÜRLÜK !

Irkçı Vorster rejimi Mart ayında Afrika Ulusal Konseyi üyesi, 21 yaşındaki Solomon Mahlangu'yu ölüme mahkum etti. Solomon Mahlangu ırkçı - beyaz azınlık rejimi tarafından ölüme mahkum edilen yurtseverlerin ne ilki ne de sonuncusudur.

Bu olayın BM tarafından Aparteid'a Karşı Uluslararası Yıl'ın ilan edildiği ve tüm dünya ilerici güçlerinin Güney Afrika halkları ve gençliğiyle dayanışmasını yükselttiği bir döneme denk düşmesi raslantı değildir. Vorster rejimi, ülkede yükselen özgürlük savaşımını kanla, ateşle boğma yoluna gidiyor. Özgürlük savaşçılarını katlediyor, kitle kırımları düzenliyor.

Özellikle bu koşullarda, Güney Afrika'da ırkçı - beyaz azınlık rejimlerine karşı savaşım veren yurtsever güçlerin tüm olanaklarla desteklenmesi, idama mahkum edilen Solomon Mahlangu'nun Vorster rejiminin pençesinden kurtarılması için destek verilmesi, uluslararası dayanışmanın yükseltilmesi gereklidir. 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali ve onun politik programı bu dayanışma için somut bir alan oluyor. Festival'in politik programı çerçevesinde, Güney Afrika, Namibya ve Zimbabwe halkları ve gençliğinin savaşımıyla ilgili bir komisyon oluşturulması, bunun yanısıra özel toplantılar düzenlenmesi bu dayanışmanın somut örnekleridir.

Uluslararası dayanışmanın gereklerinin yerine getirilmesi konusunda Türkiye gençliği de gerek ulusal çapta, gerekse Havana Festivali'nde üzerine düşen görevleri yerine getirecek, Güney Afrika halkları ve gençliğiyle dayanışmasını daha da somutlaştıracaktır.

BABAESKİ HALKEVİ'NİN "BARIŞ - DOSTLUK DAYANIŞMA" TURNUVASI SONA ERDİ

Babaeski Halkevi tarafından düzenlenen ve 6 köy, 7 ilçe takımının katıldığı «Barış - Dostluk - Dayanışma Turnuvası» 15 Temmuz günü sona erdi. Finalin Emekspor ve Tarım Spor arasında oynandığı turnuvada, «Barış, Dostluk, Dayanışma Kupası» nı Emek Spor kazandı. Turnuvaya olan katkılarından dolayı turnuva komitesi tarafından Şafak Spor'a Centilmenlik Kupası, Ağayeri Köyü Gençlik Spor'a da Halkevi Başkanlık Kupası verildi.

EDİRNELİ İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

Tarımsan spor

Tek spor

Karamesutlu Köyü G.S.K.

Nadirli Köyü Altınova G.S.K.

Ağayeri Köyü G.S.K.

Gazikemal spor

Edirne, Eskikadın Köyü gençleri zorlukları elbirliği ile aşıyor.

Bölgemizde zor da olsa geniş çapta yapılan köylülük çalışmaları ilk ürünlerini veriyor. KÖY-DER'in kurulmasına gücü oranında katkıda bulunan İGD, köylülük çalışmalarını bundan böyle daha da hızlandıracaktır. Merkez Köylerimizden Eskikadın Köyü'nde ilerici gençlik örgütlenmesini sürdürürken önüne çıkan engelleri tanımıyor. Her türlü sorunu göğüsleyerek, yer sorununu da çözmeye çalışıyor. Biz İGD'li gençler olarak, ilerici köylü kardeşlerimizle dayanışmamızı dernek yeri inşaatında olduğu gibi, gelecekteki çalışmalarında da sürdüreceğiz.

EDİRNE'DEN İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

FAŞİSTLERİN İSKENDERUN'DAKİ PROVOKASYONU

Duvarlara **"yaşasın komünizm"**, **"camiler yıkılsın"**, sloganlarını yazan, orak - çekiçli bayraklar çizen ve altına İGD imzası atan faşistler, bu kez yeni provokasyonlar düzenliyorlar.

İskenderun'da İGD adına yazıya çıkan faşistler, PİM'in tabelasını karalayarak yan tarafına İGD yazmışlardır. Bunu ile de yetinmeyip, **"faşizme - sosyal faşizme ölüm, halka hürriyet"** sloganının altındaki **"Halkın Birliği"** imzasını silerek bu sloganı İGD'ye maletmeye çalışmışlardır. Faşistlerin provokasyonları DDKD ve DEV-GENÇ'in yazılarını karalayarak, bozarak sona ermiştir.

Böylece İskenderun'da oluşturulmaya çalışılan anti - faşist eylem birliğini sekteye uğratacaklarını sanmışlardır. Fakat faşistlerin bu provokasyonları sökmedi. Maocu faşistlerin duvar yazılarının İGD'ye maledilmesi oyunları açığa çıkarıldı.

Faşistlerin bu hareketi demokratik kitle örgütleri arasındaki diyalogu ve gelişen anti - faşist güçbirliği eğilimini parçalamak şöyle dursun, daha da pekiştirdi. İskenderun'da gelişen anti - faşist birliği parçalamaya faşistlerin gücü yetmeyecektir.

Yaşasın tüm demokratik güçlerin güç ve eylem birliği.

İSKENDERUN'LU İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

TOROS DAĞLARINDAN İGD'YE SELAM VAR

Sizlerin işçi sınıfı hareketinden ayrılmayan özverili çalışmalarınızı Toros Dağları'nın ortasından izliyorum. Her gün güçlenen İGD'ye ayrı bir tutkum var. Henüz daha yeni yeni çalışmalarınızı izliyorum. Ama yakında Toros Dağları'nın ortasında, ormanların içinde, sarı sıcağın altında, Akça Eniş Köyü'nde İGD bayrağının en kısa zamanda dalgalanacağına inanıyorum.

Yaşasın gençliğin anti-faşist eylem birliği!
Yaşasın İGD!

A. Alvur/Elmalı - Antalya

HERKES ANLADIĞI DİLDEN HAKETTİĞİ YANITI ALACAK

Faşizme karşı birliğin herşeyden daha önemli olduğu günler yaşıyoruz. İGD, bu birliğin oluşturulması doğrultusunda elinden geleni yapıyor. Ancak bizi işçi sınıfının yolundan alıkoymak, kendi yanlış mücadele tarzlarına ortak etmek isteyenler de az değil. Birlikte faşizme karşı mücadele için çağrı yaptığımız gruplardan Kurtuluş, Yeşilyurt Şubemizi sudan sebeplerle basarak tahrip etmişti. Buna gerekli yanıtın mutlaka verileceğini söyleyen ilerici gençler ise ısrarla ve herşeye rağmen Kurtuluş'u ve Kurtuluşçuları birliğe çağırdılar.

Derneğimizin basılıp tahrip edilmesi karşısında suskun duramayacağımız açıktı. Bu yüzden şubemize karşı girişilen harekete karşı, harekete geçtik. Ancak bizler onlar gibi provokasyona açık, üyelerimizi birbirine düşman edecek tarzda bir eylem biçimini seçemezdik. Bu anlayışla hareket ederek kitlesel biçimde Dev-Gör'e gittik. Derneğimize karşı giriştikleri saldırının cevapsız kalmayacağını, bundan sonraki saldırılara yanıtımızın değişik olacağını bildirdik. Yazılarını bizim silmediğimizi, anti-faşist birlik içinde gördüğümüz grupların yazılarını silmeyeceğimizi, onların da gelip bizim derneğimizin tabelasının yanına yazı yazmalarının yanlış olduğunu bildirdik. Ayrıca bu yaptıklarının kendi savundukları ile ters düştüğünü söyledik buna kanıt olarak da «Kurtuluş İçin İleri» dergisinde «Devrimci Yol» grubunun yaptıklarına karşı yazdıkları makaleyi gösterdik. Bir de kendi derneklerinin yanıbaşında faşistlerin yazıları dururken yazı yazmak - yazı silmek konusunda tartışmaya haklarının olmadığını söyledik. Bizim arkadaşlarımızdan bir grup bunları kurtuluşçulara iletirken, bir grup arkadaşımızda aşağıda uzun süredir duran faşist sloganları sildi.

Daha sonra bir ortak toplantıya katılmak için derneğimize gelen Kurtuluş temsilcisi, yapılanların anti-faşist birliğe zarar verebilecek davranışlar olduğunu bundan sonra bu tip davranışlardan kaçınacaklarını söylediler.

İZMİR / HATAY'DAN İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

"HİZİP SGB" ANKARA ULUS ŞUBESİNİ BASMAYA YELTENDİ

Şube kapatma sökmeyince burjuvazi İGD'ye yönelik provokasyonlara yeltendi. Faşistini, Maocusunu İGD'nin üzerine gönderdi. Okullarda ve tüm savaş alanlarında anti-faşist savaşımda en ön saflarda yer alan İGD, kendisine yönelik sağlı «sol»lu saldırılara da başarıyla göğüs gerdi Maocuların her fırsatta sürdürdükleri, İGD üyelerini kurşunla yaralamalarına kadar vardırdıkları saldırılara karşı gereken cevap verildi. Saldırganlar pişman edildi. En son Temmuz başlarında Hacettepe Üniversitesinde İGD'lilere karşı yönelttikleri silahlı, sopalı saldırıların da gereken cevabı aldı. Maocular bozguna uğratıldı.

Ankara'da İGD'ye yönelik provokasyonlardan en sonuncusu Temmuz ayı sonlarında «Hizip SGB» diye anılan Sosyalist Gençlik Birliği'nden geldi. Siyasi varlığı hemen hemen ortadan kalkmış bulunan, Ankara'da varlığı bile hissedilmeyen bu grup, her ne cüretleyse İGD Ankara Ulus Şubesini silahla basmaya yeltendi. Ulus Şubesi'nin Ulus'ta Fazilet handaki lokaline gelen 30 kişilik saldırgan grup, silah zoruyla şubede bulunan 7 - 8 İGD'liyi etkisiz kılmaya yeltendiler. Ancak saldırganlar daha şubenin kapısından bile giremeden durduruldular. Bunun üzerine SGB'li saldırganlar silahla başta şube sekreteri olmak üzere, İGD üyelerine hedef gözeterek ateş açtılar. Buna rağmen saldırganlar dağıtıldı. 4. kat merdivenlerinden sokağa kadar kovalandı. Silahla bir İGD şubesini basmaya yeltenebilen, böylesi bir provokasyona girişebilen SGB'li saldırganlar arkalarında şube başkanlarını da bırakarak kaçmak zorunda kaldılar.

İGD'ye yönelen bu saldırı da sökmedi. İGD kendisine karşı silah çekilemiyeceğini bir kere daha gösterdi.

İGD, doğru bildiği yoldan, işçi sınıfının yolunda örgütlenmesini, gençliğin anti-faşist birliğini sağlamada kararlığını sürdürecek. Ve kaynağı ne olursa olsun her saldırgan tavrı bundan böyle de anında cevaplayacaktır.

ANKARA'DAN İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

İTÜ'DE ÇADIR EYLEMİ VE ÖĞRETTİKLERİ

İTÜ yurdu'nun yapımına 1968 yılında başlandı. On yıl geçti, yurt hâlâ hazırlıkların bitmediği gerekçesiyle açılmıyor.

Fakat İTÜ Öğrencileri yurdu açtırma konusunda kararlıdırlar. İşbirlikçi - tekelci burjuvazinin istemlerine boyun eğen CHP ağırlıklı hükümetin engellemelerine rağmen yurdu açtırmaya uğraşmaktadırlar. En son olarak Gümüşsuyu'ndaki İTÜ Spor sahasında çadırlarını kurdular ve çadır eylemine başladılar. Tek bir istemleri vardı: Yurdun açılış tarihini resmen açıklanması. Gerçi şu anda direniş bitmiştir, fakat bu eylemin değerlendirilmesi, gözden geçirilmesi, yeni yeni eylem biçimlerinin ortaya çıkarılması açısından yararlı olacaktır.

Çadır eylemi İTÜ'lü öğrencilerin birim örgütü olan TÜM - İTÜ - DER tarafından sınavlardan önce yapılan bir forumdaki karar gereğince başlatıldı. Dernek yönetiminin eylemin başlangıç tarihini enaz iki gün önceden guruplara bildirmesi gerekirken, İGD'liler bu eylemin başlayacağını çadır kurmaya gitmeden önce yapılan forumda öğrendiler. Yani 5 - 10 dakika önce. Bu "dar gurupçu" ya da "rastgele" eyleme başlama mantığı, başından eylemi sağlıksızlığa iticiydi. Fakat bu, sorun yapılmadı ve İGD'li gençler 3 çadırla eyleme başladılar.

Eylem boyunca maocular sürekli olarak TÜM - İTÜ - DER'in kararlarını dinlemez bir tutum içindeydiler. Derneğin, eylemin sağlığı açısından uygulanmasını istediği ilkeleri bunlar saptırıyorlar ve uygulamıyorlardı. Asıl önemli olan TÜM - İTÜ - DER yönetiminin olanları gözardı etmesi, ilkelere uymayan maoculara bu ilkeleri dayatmaması ve böylece kendi ilkelerini kendilerinin çiğnemesi oldu. Sürekli ödün vererek "maocular da olsun" mantığı ergeç sönüşe gidecektir. Bunu TÜM - İTÜ - DER yönetimi de görecektir.

Eylem sırasındaki diğer bir önemli olay da Genç Öncü'nün tavırları oldu. Bu grup, paralelinde yürüdüğü politik çizginin pasif, faşizme, maoizme ve her türlü sapmaya karşı ilkeli ve kararlı savaşımdan uzak tavrıyla, ilk kez İTÜ'deki eylemlerden birinde yer aldı. Fakat İGD'nin saygınlığından yararlanmaya çalışan bu oportünist grubun boş umutları ve çaresizliği şimdiden gözler önündedir.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen çadır eylemi sürdü ve eylem birliğinin güçlendirilmesi açısından pekçok yararları oldu. Ayrıca gelişen olaylar da İGD'nin politikasının doğruluğunu ve sağlamlığını birkez daha kanıtladı. İTÜ Rektörü öğrencilerle bir toplantı yaparak Bakan ve Kredi Yurtlar Kurumu ile görüştüğünü, kendisine yurdun Ekim'de açılacağını söylediklerini belirtti. Ertesi gün öğrenciler tarafından yapılan bir forumda İGD, çadırların kaldırılmasını önerdi. Çünkü eylem hedeflenen iki açıdan da başarıya ulaşmıştı. İstenilen kamuoyu yaratılmıştı ve yurdun Ekim'de açılacağına dair soz alınıp, basına yansıtılmıştı. Fakat bütün bu haklı nedenlere rağmen maocular **"nerede hareket, orada bereket"** anlayışı ile eyleme devamı önerdiler. Yapılan oylama sonucu bu öneri kabul edildi. Aynı günün akşamı polis ve jandarma çadırları bastı. Hem de düşman kampını basar gibi. Çadırlar söküldü. Yakıldı 300 kişi gözaltına alındı. Bu baskından sonra yapılan forumda İGD ve DEV-GENÇ'in verdiği öneri ile, maocuların **"devam, devam"** diye yırtınmalarına rağmen çadır eylemine son verildi. Böylece İGD'nin bir önceki forumdaki haklılığı kanıtlandıBu arada Edirnekapı Yurdu'nun boşaltılması ve polisin İTÜ'deki çadırlara saldırmasının aynı günde olması da bir rastlantı değildir. Hükümetin **"Sağa da, sola da vurma"** politikasının bir sonucudur. Hatta 300 ilerici gözaltına alınırken, faşistlere dokunulmamış, Hürriyet Meydanı'na kadar yürümelerine izin verilmiştir.

Şimdi İTÜ öğrencileri kimin ne söylediğini, ne yaptığını daha iyi değerlendirmektedir. Yurdun Ekim ayında açılması için söz almıştır. Bu söz yerine getirilmezse ilerici, devrimci öğrenciler yeni eylem biçimlerini denemeye kararlıdırlar, buna şimdiden hazırdırlar. İTÜ öğrencileri başarının onların olacağını biliyor ve "İTÜ Yurdu'nu açtıracağız!" diye haykırıyor.

İTÜ'LÜ
İLERİCİ YURTSEVER
GENÇLER

maocuların ingiltere'de federasyon kurma girişimleri sonlarını damgaladı.

Geçtiğimiz günlerde, maocu faşistler, İngiltere'deki Türkiye'li öğrencilerin, ilerici birliğini bölmek amacıyla, düzmece bir federasyon kurmaya yeltendiler. Bu amaçla birkaç bildiri dağıtıp, üç - beş afiş asıp, dışarıdan adamlar getirerek, bir toplantı düzenlediler. Demokratik ve İngiltere'deki Türkiye'li öğrencileri temsil edeceğini öne sürdükleri bu yeni federasyonunun kuruluşu için dağıttıkları toplantının duyurularında, toplantı saatinin belli olmayışı dikkati çeken en önemli noktaydı. Yapılan işin İngiltere'deki öğrencilerden kopukluğunu ve karşı-devrimci özünü sergileyen bu durum göstermektedir ki, gizli, oldu - bitti'ye getirilmeye çalışılan bir toplantı amaçlanmaktadır.

Durumu öğrenen, İngiltere'deki Türkiye'li öğrencilerin tek, demokratik ve yığınsal örgütü İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu (İTÖF) maocu faşistlerin bu girişiminin, bölücülük ve emperyalizme hizmet demek olduğunu açıklayan 26/6/1978 tarihli bildirisini yayınladı.

2 Temmuz 1978 pazar günü, İTÖF'ün bine yakın üyesinin bir kısmı yapılmak istenen toplantının niteliğini sergilemek amacıyla yeri belli olan, zamanı belli olmayan toplantıya gittiler.

Maocular kendilerinden başka hiç kimseyi içeri sokmamak ve ilerici, devrimci öğrencilerin birliğine darbe vurmak için polis çağırmışlardı. Polis arkadaşlarımızı içeri sokmamak için barikat kurdu. Toplantıya katılmak isteyen arkadaşlarımız düzenlenen toplantının herkese açık olduğunu ve içeri girmelerinin hakları olduğunu belirterek, düzenli ve yığınsal bir şekilde yürümelerini sürdürdüler. Kapının önünde beklemekte olan demir çubuklu, sopalı, molotof kokteyli bir takım çapulcu kişiler, karşılarında disiplinli, yığınsal bir hareket görünce, korku ve telaş içinde küfretmeye, el kol sallamaya başladılar. Çatışma çıkarıp, arkadaşlarımızı polise teslim etmek istediler.

Arkadaşlarımızın kararlı tutumunu gören maocu faşistler, bozguncular, provokasyon tezgahlarının çökmesinin yarattığı şaşkınlığın da eklenmesiyle birbirlerini ite, kaka içeriye doğru kaçmaya başladılar. Bu arada ellerindeki taşları da sağa sola fırlatıp, hazır bekleyen yangın söndürücüden karbondioksitli su sıktılar. Arkadaşlarımızın bir ikisi ve polisin bir kısmı ıslandı. Polisler ıslanınca içeriye girmeye başladılar. Korku ve telaş içindeki maocu faşistler ellerindeki silahlarıyla yakalandılar. Teslim olan bozgunculardan 9 tanesi tutuklandı. Elebaşlardan Nusret Şen tabancası ile yakalandı. Böylece ilerici, devrimci öğrenciler için hazırladıkları tuzağa kendileri düştüler. Bu gelişmeler karşısında polisler toplantının kaldırıldığını söylediler.

İlerici, devrimci öğrenciler bu provokasyon tuzağının bozulmasından sonra, herhangi bir oyuna gelmemek için, gene aynı disiplin içinde marşlar söyleyerek «YAŞASIN İTÖF, KAHROLSUN FAŞİSTLER - MAOCU FAŞİSTLER» belgilerini atarak düzenli bir biçimde oradan ayrıldılar.

Önemli noktalardan birkaçını belirtmekte yarar var. İlerici devrimci arkadaşlarımızın kararlı tutumu, maocuların tertibini geri teptirdi. Maocu provokasyon zincirinin bir halkasını daha kırdı. Düzenlenen uydurma toplantıyı çökertti. İTÖF, çevresinde oluşturulan tüm demokratik ve ilerici güçlerin birliğinin önemini vurguladı. Sosyalist, demokratik solcu, partili, partisiz yurtsever öğrencilerin anti-faşist, anti-emperyalist ilkeli birliğini pekiştirdi. Bu eylem, İTÖF'ün her soydan ve her boydan bölücü girişimlere dur diyecek güçte olduğunu yeniden kanıtladı.

İNGİLTERE'DEN TÜRKİYELİ İLERİCİ
YURTSEVER GENÇLER

ERDEK KÜLTÜR DERNEĞİ 1. OLAĞAN KONGRESİ YAPILDI

4. çalışma yılına giren Erdek Kültür Derneği'nin I. Olağan Genel Kurulu 15 Temmuz 1978 günü toplanmıştır. Tam bir dısiplin ve coşku içinde geçen kongrede, bütün kararlar oybirliği ile alınmış ve yeni yönetim kurulu seçilmiştir. Yeni yönetim kurulu şu arkadaşlardan oluşmaktadır :

Zeki Zeybek, Adnan Karcı, Hüseyin Ertuğrul, Semih Öztuna, Nadi Kurt, Arif Uğraş, İbrahim Çimen, Haydar Kaplan.

ERDEK'Lİ
İLERİCİ YURTSEVER
GENÇLER

ZONGULDAK'TA "İŞ CİNAYETLERİNİ, FAŞİST SALDIRILARI, HAYAT PAHALILIĞINI VE İŞSİZLİĞİ PROTESTO MİTİNGİ" YAPILDI

«İş cinayetlerini, faşist saldırıları, hayat pahalılığını ve işsizliği protesto mitingi» 25 Haziran günü Zonguldak'ta yapıldı. Tertip komitesinin ve 40 demokratik kuruluşun aldığı kararlara uymadığı için DEV-GENÇ yürüyüşe alınmadı. Yürüyüşe Zonguldak ve çevresinden 5000'i aşkın işçi, emekçi ve ilerici-yurtsever genç katıldı. Bu haliyle miting şimdiye kadar yörede yapılan en görkemli, yığınsal bir çıkış niteliğini taşıyor. Miting süresince tüm ilerici, demokratik güçler tek bir yumruk, tek bir yürek oldular. Faşist saldırı ve cinayetleri, kapitalizmin yıkım politikasını protesto ettiler. İş cinayetlerine, işsizliğe, hayat pahalılığına karşı demokratik istemlerini, özlemlerini haykırdılar. Yürüyüş boyunca atılan **«Faşizme karşı omuz omuza», «POL-DER kapatılamaz», «demokratik örgütler kapatılamaz», «Maden ocaklarında can güvenliği», «işçiler birleşin», «faşist yuvalar dağıtılsın»** sloganları, günün baş görevi olan **«Yaşasın ulusal demokratik güçlerin eylem birliği»** ile son buluyordu.

Gerici - faşist güçlerin yüreğine korku salan bu miting, yöremizde ulusal demokratik güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist birliğinin güçlendirilmesinde önemli bir adım olmuştur.

ZONGULDAKLI İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

FKÖ BAŞKANI YASER ARAFAT:

"EVET, TÜM YÖNTEMLERİ KULLANMAK HAKKINA SAHİBİZ"

9—17 Nisan tarihleri arasında bir uluslararası öğrenci gazeteciler delegasyonu Lübnan'ı gezdi, Filistin mülteci kamplarını ziyaret etti ve Filistin kurtuluş hareketi ve Lübnan ilerici güçlerinin liderleriyle toplantılar yaptı. UÖB ve Filistin Öğrencileri Genel Birliği'nin ortaklaşa düzenlediği ve Fransa, İngiltere, İrlanda ve Polonya'nın ulusal öğrenci birlikleri temsilcilerinin katıldığı gezi sırasında, öğrenci gazeteciler Filistin Kurtuluş Örgütü Başkanı Yaser Arafat tarafından kabul edildiler. WSN (Dünya Öğrenci Haberleri) Arafat'la yapılan röportajdan bölümler yayınladı. Yayınlanan röportajı veriyoruz.

WSN — Bir ulusal kurtuluş hareketi olarak FKÖ'nün temel görevi, Filistin halkının yasal haklarını elde etmek ve özellikle bağımsız bir Filistin devletini yaratmaktır. Bu devletin kurulması hakkındaki farklı düşünceleri anımsarsanız, bunun nerede kurulabileceğini düşünüyorsunuz?

Yaser Arafat — Ulusal Filistin Kongre'miz, bu Kongre'ye katılan tüm Filistin güçleri ve bireyleri tarafından benimsenen, İsrail'in çekileceği veya kurtarılacak olan Filistin'in herhangi bir kesiminde bağımsız bir devlet kurulması kararını onayladı. Filistin'in herhangi bir kesiminde —Gaza, Batı Şeria, hatta Jericho'da— Jericho'yu bilir misiniz? Bu Batı Şeria'da ufak bir şehirdir. Orada bile bayrağımızı dalgalandırmaya hazırız. Yahudi topluluğu ile birlikte yaşayabileceğimiz demokratik bir Filistin devletinin kurulmasına hazır olduğumuzu açıkladık. Bildiğiniz gibi, biz şovenist değiliz. Bu benim kararım değil; böyle karar alan Kongre'mizdir. Ben FKÖ'nün başkanıyım ve buna göre Ulusal Kongre'mizin kararlarını uygulamak zorundayım.

WSN — Fakat İsrail'in çekileceğine inanıyor musunuz? Veya ABD'nin bu çekilme için birşeyler yapacağına?

Yaser Arafat — Elbetteki hayır! ABD'deki İsrail lobisinin rolü hakkında çok şey söylendi. Ben bunu kabul etmiyorum. Bu, sadece hainlerin ihanetlerinin öyküsünü sakladıkları bir maskedir. İsrail lobisi hakkında söylenenler büyük bir yalandır!

ABD, politik yardımın tüm biçimlerini, mali destek ve her türlü görülmemiş silahı vererek kendi kudretli bebeğini, İsrail'i yetiştiriyor. ABD olmasaydı İsrail varolamıyacaktı. ABD, İsrail'i emperyalist politikasının bu bölgedeki köprübaşı olarak düşünüyor ve bunun için İsrail'e tam desteğini veriyor.

WSN — Filistin sorunu için —askeri, politik veya birlikte— hangi çözüm yolunu düşünüyorsunuz? Bunlardan birine öncelik tanıyor musunuz?

Yaser Arafat — Peki, siz benim durumumda olsaydınız ne yapardınız? Varlığımızı güvence altına almak için tüm yöntemleri kullanma hakkına sahibiz. Birleşmiş Milletler Yönetmeliği aklımda... Evet, tüm yöntemleri kullanma hakkına sahibiz. Fransızlar Nazi işgali boyunca tüm yöntemleri kullandılar. Vietnamlılar da tüm yöntemleri kullandılar; Koreliler, Kübalılar, hepsi de tüm yöntemleri kullandılar ve biz de tüm bu yöntemleri kullanma hakkına sahibiz.

WSN — İsrail'in güney Lübnan'ı son işgali ve yayılması İsrail Devleti'nin saldırgan özelliğini bir kez daha gösterdi. Fakat, bu, FKÖ'nün askeri birliklerinin yeterliliğini, moral ve askeri hazırlığını da gösterdi. Bu olaylar üzerine görüşünüz nedir?

Yaser Arafat — İsrail saldırısının temel hedefi FKÖ'yü, askeri güçlerimizi ve halkımızı yoketmekti. Bu, İsrail Meclisi'nin onayladığı kararın ifadesiydi. Böyle bir kararın herhangi bir parlamento tarafından onaylanmasına şaşmaktayım. Bu, Amerikan yönetimi tarafından benimsendi. Bundan üç gün sonra, İsrail, büyük kuvvetlerle, —uçaklar, tanklar ve donanma, bunun yanısıra Amerika tarafından verilen görülmemiş silahlar: F-15'ler, Fantomlar, roketler, misket bombaları...— tarafından desteklenen 30.000 - 35.000 askerle saldırıya girişti. İsrail yetkilileri, hava kuvvetlerini ve donanmayı saymadan, ordularının üçte birinin savaşa katıldığını açıkladılar. Hepsi birlikte onların silahlı kuvvetlerinin yarısı demektir. Birkaç saat içinde askeri güçlerimizi süpüreceklerini hayal ettiler.

Ertesi sabah, Weizman ve General Gur, herşeyin bittiğini ve birkaç saat içinde temizleyeceklerini söyledikleri birkaç «küçük alan» kaldığını belirten bir basın açıklaması yaptılar. Fakat onların şaşkınlığına karşın, savaş sekiz gün, gündüz ve gece sürdü. Birleşik güçlerimiz gerilla taktiklerinin yüksek düzeyini uyguladılar. Adamlarımızı onların yakınlarına yerleştirerek onlara ağır darbeler indirdik. İsrail piyade ve tankları saldırdıklarında biz hala yerlerimizdeydik, onları şaşkına çevirerek bütün gücümüzle saldırıyorduk. Böylece, daha önce düşündükleri gibi savaş onlar için piknik olmadı. İlk defa, İsrail askerleri tüm gece boyunca savaşmak zorunda kaldı. Herşeyin sonunda, duran bizim birleşik askeri birliklerimiz değil, onlardı. General Gur, Tyre veya Nabatiah'a girilmesi veya işgal edilmesi, konusunda kararsız kaldığını, daha fazla kayıp vereceğinden korktuğu için böyle bir emir vermediğini kabul etti.

Şimdi de, bizim ve Lübnan yurtsever güçlerinin gönüllüleri sınırların arkasında çalışıyorlar. İsrail, işgal altındaki bölgeleri tümüyle denetimi altında tutabildiğini söyleyemiyor.

Askeri güçlerimizi yoketmede başarısızlığa uğradıklarını anlayınca, tüm baskılarını siviller üzerinde kurdular. Siviller arasında 1000 kişi öldürüldü ve 82 köy bomba yağmuruna tutuldu. Bu köylerin altısı tümüyle tahrip edilmişti. Birçok mülteci kampımız bomba yağmuruna tutuldu ve kendilerinin de açıkladığı gibi, bunları yasak olan misket bombalarıyla bombaladılar.

WSN — Arap dünyasının ve özellikle Lübnan'ın politik gelişiminde Filistin devriminin rolü nedir?

Yaser Arafat — Bildiğiniz gibi FKÖ ve Lübnan yurtsever güçlerinin birleşik bir liderliği: Bir askeri liderliği, bir politik liderliği var. Filistin devriminin rolüyle ilgili olarak bir Mısır gazetesindeki bir yazıdan bölüm okuyacağım.

«Mucizenin birçok görünüşü vardır. Birinci görünüşü olan Filistin devrimi —bağlaşıklarının, Lübnan ilerici ulusal güçlerinin dışında— İsrail ordusuyla yalnız başına çatışmasından sonra, Arap ulusunun geçirdiği cidden önemli zorlukların ışığında askersel ve politik bakış açısından Araplar ve İsrail arasındaki çatışma tarihinde ilk defa tüm Arap kurtuluş hareketinin gerçek lideri olmuştur.» (Bu çeviriyi Arapçadan Arafat kendisi yaptı).

Bu sizin sorunuza tam bir cevap veriyor mu? Bunu söyleyen sadece ben değilim: Aramızda varolan ciddi ilişkilere karşın, bu, Mısır'da yayınlanmıştı. Bu çok önemlidir.

WSN — Beyrut'taki Arap barış güçlerini bir çatışmaya çekmek için sağcı Lübnan güçlerinin beş gün boyunca düzenlediği, bizim de tanık olduğumuz, saldırıları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yaser Arafat — Beyrut'ta Arap barış güçlerine, özellikle bu güçlerin Suriye birliğine —beş gün önce başlamış— şu an da yapılan, Filistinlilere, FKÖ'ye, Lübnan ulusal ilerici güçlerine ve Tripeli ve Cezayir'deki konferanslara katılan tarafları ve Suriye'yi içine alan Direniş Cephesine karşı bir komplo veya bir komplonun parçasıdır. Ayrılıkçılar emirlerini ABD ve İsrail'den alıyorlar. Ve benim görüşüme göre, bunlar, bizimle çatışmayı şiddetlendirmeyi amaçlıyorlar. Bunlar, bizim bu beş gün içinde bu çatışmaya katılmamız için uğraştılar, fakat —Lübnan - Filistin liderliği— birleşmiş liderlik buna izin vermemeyi kararlaştırdı, çünkü Lübnan'da yeni bir iç savaş başlatmak istediklerini biliyorduk. Bu, herşeye karşın bizim uzun bir süre duracağımız anlamına gelmez...

WSN — Bizler öğrenci temsilcileri olduğumuza göre, dünya öğrencilerine birşeyler söylemek ister misiniz?

Yaser Arafat — Savaşımıma Filistin sendikaları alanında başladığımı unutmayın. Başlangıçta öğrenci birliğimizin başkanı idim ve zorunlu olarak UÖB ve uluslararası gençlik örgütleriyle ilişki kurmaya çalışan da ilk olarak bendim. Öğrenci hareketine, sadece Filistin hareketine değil, tüm ilerici öğrenci hareketine kendimi yakın hissetmem işte bundandır ve bu hareketin sadece benim halkım için değil tüm dünyadaki ilerici güçler için önemli olduğunu gözönüne alıyorum. Öğrencilerin halkları için, halklarının yararına ve halklarının geleceği için savaşımda çok önemli bir rol oynadıklarına inanıyorum. Ve bu noktadan hareketle, öğrencilerin kendi ülkelerinde ve tüm uluslararası kurtuluş hareketinde emperyalizme, sömürgeciliğe ve siyonizme karşı savaşımda büyük sorumluluklar üstlendiklerini söyleyebilirim.